



ЗОРІННЯ



НОВОЇ ДОБИ

І ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА



“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж іще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 128 Лист. - Груд. 2018 № 6

ЗМІСТ

“Ось іду, щоб волю Твою чинити” ... 3
Таємниця Царства 6
Царство як предмет бажань 8
Христос став прокляттям за Ізраїль 10
Боже пшеничне поле 14
Притчі про зародок Царства 16
Оживлення смертного тіла 18
Як св. Петро був покараний за те, що відрікся Господа 21
Як Ісус проповідував духам у в'язниці 25

СКЕЛЯ ВІКІВ
“Ніхто бо не може
покласти іншої основи”
Викуп за всіх

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай
на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб
бачити, що Він буде казати мені, і що
відповість на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священниками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058



“ОСЬ ІДУ, ЩОБ ВОЛЮ ТВОЮ ЧИНИТИ”

*“Ось іду, щоб волю Твою чинити, Боже.
Відміняє Він перше, щоб друге поставити.
У цій волі ми освячені жертвоприношенням
тіла Ісуса Христа один раз”. “Тіло Мені
приготував” (Євреїв 10: 9, 10, 5).*

У контексті, з якого взятий наш вірш, апостол говорить про “кращі жертви” (у множині) і про “жертвоприношення” (в однині). Судячи з його слів, ми можемо цілком виправдано сказати, що св. Павло протиставляє позаобразний День Примирення до образного дня Примирення. У цьому образному дні Примирення було одне жертвоприношення за весь народ, яке складалося з двох жертв: спочатку тельця — за священницьке покоління Левія, потім козла — за інші покоління Ізраїлю.

Від цих приношень, які складали постійно, з року в рік, Бог не мав задоволення, бо у відшкодуванні за гріх вони не були для Нього ані задовільними, ані приємними. Вони не були Божественним вираженням того, що Богу подобалося найбільше. “Тіло Мені приготував” для “перетерплення смерті”. Цим “тілом” було людське тіло Ісуса, яке через бездоганне зачаття було святим, невинним, незаплямованим, відокремленим від грішників, а, отже, здатним бути ціною-викупом за гріхи всього світу. Та відомо також, щоб Бог приготував ще більше Тіло.

“Я ІСУС, ЩО ЙОГО ПЕРЕСЛІДУЄШ ТИ”

Це більше Тіло, яке Бог передбачив, складається з людських істот, яких Він притягнув і покликав до членства в цьому Тілі

Христа — Церкві. Це притягнення та покликання звернене до тілесних людей, а не до Нових Створінь. Коли Ісус прийняв цих членів Свого Тіла, Він прийняв їх як Нові Створіння. Вони були запрошені ще перед тим, як стали Новими Створіннями. Тому коли Він прийняв тих, кого Отець притягнув і покликав, Він прийняв їх як членів, як представників, щоб вони були Його представниками весь цей Вік. Саме в такому значенні Він говорив, коли докорив Савлу з Тарсу: “Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?” (Дії 9: 4). Так Ісус у плоті (представлений Його послідовниками) продовжував бути у світі довгий час після того, як Ісус, Голова Церкви, піднявся на висоту. У цьому значенні страждання Церкви весь цей Вік були стражданнями Ісуса.

Апостол говорить про себе, що він “завсіди носить у тілі мертвість Ісусову” (2 Кор. 4: 10). Усі послідовники Господа Ісуса носять у своєму тілі мертвість Господа Ісуса. Як Ісус зазнав страждань, так всі Його учні мають з Ним участь у стражданнях цього часу, а також спільність з Ним у душі. “Бо хоч нищиться зовнішній наш чоловік, зате день-у-день відновляється внутрішній” (2 Кор. 4: 16).

ЖЕРТВА ЯК ВЕРШИНА СЛУХНЯНОСТІ

Звернемося знову до нашого вірша: “Ось іду, щоб волю Твою чинити, Боже”, — усе написано в Книзі. Оскільки Ісус народився під Законом, Він був зобов’язаний виконувати Закон. Виконання Закону не передбачало жодної жертви. Виконувати те, що наказано, є слухняністю, а не жертвою. Закон не казав, що треба любити

свого ближнього більше, ніж себе самого. Та Ісус вийшов за межі цього Закону Справедливості й віддав Своє життя за Церкву і за світ. А так як Він був слухняний Отцю настільки, щоб виконувати не лише все, що було в Законі, але й усе, що було в Книзі, Біблії, Він став жертвою і згодом був піднятий до Божественної Величі на Висоті.

Речі, написані в Книзі, були написані в образах та тінях, в алегоріях. Наприклад: Мойсей підняв мідяного змія. Ця картина ілюструє, як наш Господь Ісус мав бути піднятий. Ягня, заколене в пору Пасхи, також є образом Ісуса, заколеного Агнця. Також жертви Дня Примирення є картинами. І як ягня вели на заклання, так і Він не чинив опору.

“І ОСЬ НЕБО РОЗКРИЛОСЬ”

Ми не проінформовані, скільки наш Господь знав про Божественний намір під час Свого посвячення. У дитинстві Він знав, що прийшов у світ виконувати волю Отця. Та якою саме була ця воля, Він повністю не знав. Про це було написано в Книзі, але Книга була запечатана; і доки ця воля не була виявлена, її не можна було збагнути. Він не міг її знати, доки не отримав Святого Духа, а посвячення мусило бути ще перед тим, як Він міг отримати цей Святий Дух. Тому, коли Він представив Себе в хрищенні, Він не міг розуміти “глибин”. Як каже св. Павло, тілесна людина не може збагнути Божих речей: “А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно” (1 Кор. 2: 14). Ісус не міг знати глибин і важливості всіх символів, які Бог записав саме в такій формі, щоб тримати їх у таємниці, аж Він буде зачатий Духом.

Ми вважаємо, що наш Господь був заколеним Агнцем в Божественному Задумі відколи посвятив Своє життя в Йордані і отримав зачаття Святим Духом. Читаємо, що як тільки Він вийшов з води, Йому відчинилися небеса. Під впливом цього осяяння Він пішов у пустиню, де перебував сорок днів, постячи, щоб зрозуміти волю Бога. Його посвячення мало виконати все написане в Книзі. Він мав бути великим Месією, великим Посередником

між Богом і людьми. Для цього Він вчинив повне посвячення Свого життя. Це посвячення було прийняте. Воно означало виконання всіх подробиць цілого плану.

ПОСВЯЧЕННЯ ПОВИННО ВИПЕРЕДЖУВАТИ РОЗУМІННЯ ОБРАЗІВ

Як уже згадувалося, усі ці речі, написані в Книзі про нашого Господа, Він не розумів до відповідного часу, допоки на Нього не зійшов Святий Дух. Тоді, все ще будучи на пустині, Він почав бачити і застосовувати до Себе різні лекції. Але Він погодився виконати все написане в Книзі ще перед тим, як зрозумів значення цих образів. Очевидно, таким був Божественний намір, і на це була причина.

Такою була Божа воля, написана не в наказах, а в образах та тінях, щоб Той, хто буде виконувати ці речі, міг бачити в них не Божественний наказ, а Божественну волю. “Ось іду, щоб волю Твою чинити!” “Я готовий чинити Твою волю за всяку ціну!” Так от, каже апостол, відколи наш Господь прийшов і представив Себе Богу, “відміняє Він перше [тобто відкладає убік образ], щоб друге поставити” — позаобраз. Образом був піднятий змій; позаобразом було “підняття” Його Самого. Образом було заколене ягня; позаобразом був Він Сам, заколений. Образом була жертва Дня Примирення; натомість “кращими жертвами” є Він Сам і прийняте Тіло, Церква.

Після повернення з пустині наш Господь почав відміняти перше (образи). Частина цієї праці була виконана протягом трьох із половиною років Його земного служіння. Але ця праця ще не завершена. Переходячи до нашого часу, апостол каже: “У цій волі ми освячені” (Євр. 10: 10). У якій волі? У тій самій волі, яку мав наш Господь. Він сказав: “Ось іду, щоб волю Твою чинити!” — не тільки Твій Закон. Тепер ми, Церква, кажемо, що ми раді йти за Ним. Ми раді бути живою жертвою. Бог не наказує нам бути жертвою.

ЦЕРКВА, ВІДДІЛЕНА ДЛЯ ЖЕРТВИ

Апостол каже: “Благаю вас, браття, — ставлю перед вами факт, вартий вашої уваги, — повіддавайте ваші тіла на жертву живу”. Ось

так, маючи таку саму волю, такий самий розум, таку саму вдачу, яка була в Христа, ми освячені, відділені. Ми не самі себе відділяємо. Це робить Господь Ісус. Він — Той, Хто приписує нам Свою заслугу, щоб Отець міг прийняти жертву і дати нам зачаття до нової природи як членам Його Тіла. Апостол каже: “У цій волі ми освячені жертвоприношенням тіла Ісуса Христа один раз” (Євр. 10: 10). Що це означає? Відповідаємо, що цей вираз цілком правильний. Буквальне тіло Ісуса було основою того, що Бог прийняв нас. Церква є містичним Тілом Ісуса: “Чому ти Мене переслідуєш?” “Я Ісус, що Його переслідуєш ти”.

Жертвоприношення цього Тіла Ісуса відбувалося протягом вісімнадцяти століть. Тільки через принесення нас на жертву і через жертвування ми можемо стати членами і здобути співпадкоємство з нашим Господом у Царстві — “Ми всі, хто хрестився у Христа Ісуса” (Рим. 6: 3). Ми не тільки хрестилися в славне Тіло майбутнього, Месію, але й хрестилися в Ісуса, щоб мати частку в смерті Ісуса (жертві) і частку в славі Ісуса (Месії).

КРОВ ТЕЛЬЦІВ ТА КОЗЛІВ НІКОЛИ НЕ МОЖЕ ЗАБРАТИ ГРІХИ

“І кожен священик щоденно стоїть, служачи, і часто приносить жертви ті самі, що ніколи не можуть зняти гріхів” (Євр. 10: 11). Це стосується факту, що юдейський священик постійно приносив жертву, та ніколи нічого цим не досяг. “А Він за гріхи світу приніс жертву один раз, і назавжди по Божій правіці засів” (Євр. 10: 12). “Він” — це славний Первосвященик, Ісус, Голова, Який, принісши одну жертву за гріх назавжди, сів по правіці Бога.

Та Його приношення було у двох частинах, перша — була в Йордані, коли Він приніс Самого Себе, а друга — у П’ятидесятницю, коли Він “з’явивсь... перед Божим лицем за нас”, за тих, які живуть сьогодні, і за тих, які жили тоді. У той час Він прийняв Церкву як співучасників жертвування й приніс їх, а приносячи їх, Він, тим самим, приніс у жертву позаобразного козла. Тож Його приношення фактично завершилися в часі П’ятидесятниці. На що ж Він чекає? Святе Письмо каже, що Він сів по правіці

Величності на Висоті, чекаючи, аж прийде час, коли Його вороги будуть покладені Йому під ноги (Євр. 10: 13).

Тим часом Його Наречена буде удосконалена і приєднається до Нього в славі. Коли цей час прийде, Його вороги будуть покладені під Його ноги. Перед смертю, пам’ятаємо, Він сказав: “Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені, Твої бо вони! Усе бо Моє то Твоє” (Ів. 17: 9, 10). Обітниця Отця для Нього була: “Жадай Ти від Мене, і дам Я народи Тобі, як спадщину Твою, володіння ж Твоє аж по кінці землі” (Пс. 2: 8).

Апостол каже, що Він сів по правіці Величності на Висоті, чекаючи, аж Бог покладе Його ворогів Йому під ноги. Бог не готовий дати Йому ці речі, доки Церква не укомплектована. Іншими словами, Церква не є доповняльною та допоміжною частиною Божественного Плану. Саме це було “таємницею, захищеною від віків і поколінь” (Кол. 1: 26).

ВІДКРИТТЯ ТАЄМНИЦІ СЬОГОДНІ

Сьогодні на основі об’явлення від Бога ми бачимо відкриття таємниці, що Церква має бути співучасником з нашим Господом у славі Царства. Отже, на основі Божественного Заміру Ісус має чекати, аж прийде час, коли Церква удосконалиться. Уся справа жертвування має завершитися в Євангельському віці; і великий День Примирення також завершиться. Більше не буде повторення жертви.

Пам’ятаємо, як в Об. 5: 1-14 сказано, що не було нікого, гідного відкрити згорток, написаний зі середини і зверху, і запечатаний сімома печатками; жодна душа на це не заслуговувала. “І не міг ніхто ні на небі, ні на землі, ані під землею розгорнути книги, ані навіть зазирнути в неї”. Єгова перед тим сказав Аврааму, що Він поблагословить світ, та не об’явив, як це станеться. Тому читаємо, що Іван плакав, що Бог має великий План, та ніхто не може взяти його, щоб відкрити. Тоді ангел промовив: “Не плач! Ось Лев, що з племені Юдиного, корінь Давидів, перемиг так, що може розгорнути Книгу, і зламати сім печаток її” (Об. 5: 1-6). Із цього ми розуміємо, що Він не народився з цим правом, а набув його — “зміг розгорнути Книгу”. Тому

за слухняність Бог високо підніс Його, даючи високе становище, владу та почесі.

Левом із Покоління Юди був наш Господь Ісус, Якому була передана Книга. Жоден віруючий не може зрозуміти глибин, написаних у цій Книзі, доки не дійде до стану посвячення. Та Бог не об'являє їх нам Святим Духом так само, як об'явив Господу Ісусу. Іван сказав, що це "Об'явлення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати Своїм рабам, що незабаром статися має. І Він показав, і послав Своїм Ангелом рабові Своєму Іванові". "Та для нас один Бог Отець, що з Нього походить усе,.. і один Господь Ісус Христос, що все сталося Ним" (Об. 1: 1; 1 Кор. 8: 6).

“СВІТЛО ОСЯЙНЕ, КОТРЕ ВСЕ ЯСНІШАЄ ДО ПОВНОТИ ДНЯ” (Гиж.)

Нам не варто говорити беззаперечно про те, скільки наш Господь знав під час Свого земного служіння. Бо як ми можемо знати більше, ніж подано? Він сказав, що про часи та пори в той час не знав ніхто, "лише Сам Отець". Не сумніваємось, що Він знає про все це зараз. І якщо наші припущення правильні, ми знаємо на цю тему тепер більше, ніж наш Господь знав тоді.

Безперечно, було неможливим зрозуміти багато глибин, які стосуються Месіанського віку, задовго до цього періоду. Даниїл розповідає нам, що пророцтва про Час Кінця були заховані і запечатані до кінця (Дан. 12: 4, 9). Відколи прийшла пора зрозуміти всі ці речі, вони стали

харчем у пору для Дому Віри (Мт. 24: 45). Наприклад, за днів Ноя було харчем у пору знати про потоп, та ця інформація не була б харчем у пору сьогодні.

Тому ми повинні ходити у світлі і керуватися Господнім Словом. "Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим", — говорить св. Петро. Також св. Павло каже: "[Усе] це... для нас воно написане як наука, для яких настали кінці віків" (2 Петр. 1: 21; 1 Кор. 10: 11, Турк.). І наш Господь казав, що Він пошле Святий Дух, і той, "що має настати, звістить вам" (Ів. 16: 7, 13). Ось так на стежці Церкви ставало щораз більше світла.

Наша віра не полягає тільки в тому, щоб вірити в особу Бога, у Божу праведність. Ми цілковито віримо в особу Бога, у силу Бога. Тим не менше, ми повинні проявляти віру в Божественне провидіння в нашому випадку, проявляти віру в факт, що Бог заслоняє речі від нашого розумового та духовного зору в цей час. Він дозволяв на Ісуса речі, які могли б приголомшити нашого Господа, коли б Він не проявляв віри. Він дозволив, щоб нашого Господа обмовляли, лихословили і, врешті, розіп'яли. Потрібне знання і віра у все, що ми покликані робити і чого ми маємо зазнати. Ми віримо Богу, але чи в нас є рішучість бути відданими Йому та Його Плану? Чи ми готові витримати труднощі та пожертвувати земними інтересами на користь цих небесних обітниць?

R5053 (1812 p.)

ТАЄМНИЦЯ ЦАРСТВА

Марка 4: 1-20

“Прийміть із лагідністю всіяне слово, що може спасти ваші душі” (Якова 1: 21).

Спасіння, відкрите в теперішньому часі, доступне тільки через віру, а віра залежить від міри знання (об'явлення), і це знання (об'явлення) прийшло до нас від Бога, як сказав св. Петро: "Звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим". Бог у цьому Віці покликає клас, наділений вухами, щоб оцінювати Його Послання. Це переважно знеможені

та обтяжені, хворі гріхом, здебільшого вбогі цього світу, багаті вірою.

Недостатньо чути Послання, недостатньо прийняти його, покинути гріх і посвятити своє життя Богу та Його службі, бути прийнятим через заслугу Ісуса та зачатим Святим Духом. З цієї миті такі особи, можна сказати, спасенні та мають вічне життя, якщо будуть дотримуватися відповідного шляху. Цей шлях вимагає постійного вивчення Божественних настанов та

обітниць, прояву віри та молитви, слухняності та довіри аж до кінця.

Ціль цієї лекції — показати наскільки важливо мати правильну духовну їжу, споживати її і не дозволяти, щоб земні надії, цілі та амбіції заглушили нову природу. Хто так переможе, успадкує з Ісусом Його славне Месіанське тисячолітнє Царство, яке має благословити Ізраїль і через Ізраїль всі племена землі.

Ісус дав притчу про Сіяча “доброго насіння”. Деяке насіння впало на узбіччя, і його повидзьобували пташки; деяке впало на кам’янистий ґрунт, де не було достатньо землі, і воно не принесло жодного плоду; деяке впало між терня, яке заглушило його; деяке впало в добрий ґрунт і принесло плід у тридцяттеро, у шістдесят і в сто раз. Учні були здивовані і не могли зрозуміти цього, тому вони запитали Великого Учителя про значення.

Він відповів, що готовий пояснити їм цю притчу, що вона стосується Божого Царства, і її не можуть зрозуміти сторонні. Він пояснив, що завжди говорить притчами тому, щоб люди загально бачили і чули, та не розуміли, тому що натовп, навіть юдеїв, не був у такому стані серця, щоб зрозуміти і мати користь із цих лекцій про Царство. Тільки ті, які прагнули стати членами класу Царства і були готові прийняти суворі вимоги “вузької дороги”, могли повною мірою і виразно зрозуміти притчі про Царство. Це відповідає усім Божим діям у теперішньому часі. Читаємо: “І цього не зрозуміють усі несправедливі, а розумні [перед Богом] зрозуміють”. Читаємо ще: “Приязнь Господня до тих, хто боїться Його, і Свій заповіт Він звістить їм”.

У 13 вірші Учитель дає зрозуміти, що ця притча мала служити Його послідовникам загальним ключем до інтерпретації всіх Його притч. “Насіння” не означає буквального насіння, “птахи” не означають птахів, “терня” не означає терня і т. п. Далі Великий Учитель розтлумачив притчу: (1) Посіяне насіння представляє Боже Слово. Більше того, воно представляє ту частину, ту рису Божого Слова, яка стосується Царства.

Це показано в описі тієї ж притчі св. Матвієм (Мт. 13: 19): “До кожного, хто слухає

слово [Послання] про Царство, але не розуміє, приходить лукавий, і краде посіяне в серці його; це те, що посіяне понад дорогою”. Наша лекція каже, що лукавий — це сатана. Сатана та його злі знаряддя показані в притчі як “птахи”, і лекція в тому, що скільки б ми не читали чи не чули проповідей про Євангеліє Царства, ми не будемо мати користі з того, чого не розуміємо.

Очевидно, більшість дослідження Біблії та читання на релігійну тему губиться через нерозуміння. Друга причина, чому “добре насіння” не потрапляє в розум, у тому, що серце не є в стані сприйняття. Воно тверде, немов узбіччя. Спаситель не хоче, щоб такі тверді серця, самолюбні серця, пихаті серця розуміли Його притчі та славний План щодо Царства, який вони пояснюють.

(2) Насіння, посіяне в кам’янистому місці, представляє тих, які, почувши Послання Царства, радіють. Вони кажуть: “Як це гарно звучить! Який чудовий час буде, коли Месія пануватиме в праведності, щоб благословити світ і підняти бідних, деградованих членів роду Адама! Який великий привілей стати членами Нареченої Христа, бути з Ним у Його славній праці Царства!”. Але клас, показаний в кам’янистому ґрунті, має неглибокий характер, керується тільки емоціями.

“Насіння”, тобто Послання Царства, яке вони слухали з такою радістю на початку, ніколи не дозріває в їхньому серці, бо вони надто поверхневі, надто обмежені у своїй любові до праведності. За їхньою зовнішністю ховається тверде та самолюбне серце, тому, коли вони бачать, що добре Насіння Царства непопулярне і принесе їм той чи інший докір, зневагу або переслідування, весь їхній запал щезає, а ентузіазм закінчується. Послання Царства не може принести в них бажаного плоду. Проблема не в Насінні, ані в Сіячі і не в сонці переслідування, потрібному для дозрівання, а в тому, що їхнє серце не таке, яке має бути, а тверде, кам’яне.

(3) Насіння, посіяне в ґрунт із терням, представляє тих, які мають добре серце, чули Послання Царства, оцінили його, зраділи йому, однак їхнє серце поділене. Вони дозволяють цьогосвітнім турботам та любові до багатства

здобути стільки місця в почуттях свого серця, що Послання Царства не має змоги принести плід, який подобається Господу.

Зверніть увагу на те, що це терня не представляє, як деякі думають, азартні витівки, гру в карти, проведення часу в барах та інших місцях сумнівної репутації, ані таємні гріхи чи пороки. Жодна з цих речей не повинна захоплювати християн взагалі. Учитель виразно каже нам, що терня представляє “клопоти цього світі й оману багатства”. Ось так кожний християнин і кожна християнка, які прийняли Послання Царства і дозволили життєвим клопотам та омані багатства заглушити і розладнати їхні плани щодо Царства, показані в цій притчі. Грунт із терням представляє клас, до якого належать дуже гарні люди, гостинні, освічені і т. д.

(4) Судячи з притчі, буде три класи віруючих, які здобудуть Царство, або ж, як би ми сказали, усі вони будуть одним класом у тому значенні, що принесуть один вид плоду, і Господь прийме їх як спадкоємців у Його Царстві. Різниця між ними полягатиме в кількості принесеного плоду — одні в тридцять, інші — у шістьдесят раз, а ще інші — у сто раз.

Господь не пояснює різниці між цими плодами, але ми можемо зробити висновок, що кількість плоду буде вимірюватися любов'ю та запалом серця. Ті, які найкраще оцінюють і мають повну любов, будуть найбільш діяльними в пізнанні та виконанні волі Учителя і принесуть

найбільше плоду — у сто раз. Вони також займатимуть головні місця в Царстві.

Св. Павло каже, що як зоря відрізняється від зорі славою, так і ті, хто удостоїться Першого Воскресіння, повиходять славними істотами, але деякі з них будуть сяяти більш яскравим блиском за свій великий запал і, відповідно, за свою велику схожість на Відкупителя та Господа. Ісус так само згадує відмінність між тими, які сидітимуть із Ним на Його Престолі. Він запевнив Якова та Івана, що якщо вони готові пити Його чашу та хреститися в Його смерть, вони обов'язково сидітимуть із Ним на Його Престолі, але чи вони займуть головні почесні та особливі місця, вирішувати не Йому. Ці місця будуть дані так, як вирішить Отець, тобто згідно з принципами справедливості, заслужено. Почесні місця поруч із Відкупителем займатимуть ті, хто в цьому житті покаже перед Богом найвищу подібність до Його характеру, запал, любов до Бога, Правди та братів.

Ми не повинні думати, що ті, кого представляє грунт із терням та узбіччя, зазнають вічних мук за свою невірність щодо Царства, ані не повинні думати, що інші, які взагалі не чули про Царство в теперішньому житті, зазнають за це вічних мук. Тим не менше, всі вони втратять величезний привілей та славне благословення брати участь у Царстві, незалежно від того, чого б вони досягли під реституційними благословеннями, які це Царство запровадить для благословення всього людства.

R5038 (1912 p.)

ЦАРСТВО ЯК ПРЕДМЕТ БАЖАНЬ

Матвія 13: 44-53

*“Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться”
(Матвія 6: 33).*

Перед нами ще одна цінна лекція Великого Учителя про Його Царство. Притчі про “Захований у полі скарб” і “Дорогоцінну перлину” змальовують нам велику вартість Царства Слави, яке остаточно має бути встановлене між людьми, щоб благословити світ. Притчі також показують уроки того, скільки коштуватиме здобуття частки,

здобуття місця в цьому Царстві. Третя притча нашої лекції стосується Царства в зародку: притча про “Невід, у море закинений” змальовує стан теперішнього віку, в якому відбувається пошук і збирання через Господнє провидіння вибраних, класу Царства, Нареченої.

“ЗАХОВАНИЙ У ПОЛІ СКАРБ”

Оскільки ця притча була однією з тих, які Ісус не пояснив Своему народові, нам залишається

самим проаналізувати її зміст під проводом Святого Духа і світла, яке проливають на неї інші вірші Писання. Дійсно, може бути більш ніж одне правильне її застосування. Наприклад, ми могли б застосувати цю притчу до нашого Господа Ісуса і сказати, що Він купив увесь світ ціною всього, що мав; що Він купив світ задля “скарбу”, який той містив, і що цей скарб міг складатися з багатьох скарбів різної вартості, наприклад, Церкви, класу Нареченої, особливого Господнього “скарбу”, тих зі світу, хто остаточно прийме Месіанське Царство і матиме з нього благословення.

Та ми вважаємо за краще думати, що Великий Учитель мав на увазі зовсім не Себе, а тих, кого Він навчав. Завдяки Його угоді жертви Царство вже було обіцяне Йому, і Він, своєю чергою, запрошував у імені Отця тих, хто мав вуха, щоб слухати, і серце, здатне цінувати, стати членами класу Його Нареченої — членами класу Його Царства.

Він радить їм дивитись на Царство за посередництвом цієї притчі. Припустимо, що під час подорожі вони дізналися, що продається поле за відповідну ціну, і вони, оглядаючи його, виявили в ньому великий скарб. Цим скарбом міг бути дуже добрий ґрунт, надзвичайно придатний для їхніх потреб, або ж він міг містити жилу цінного металу чи гроші, заховані багато століть тому і забуті, які тепер належали власнику поля не більше, ніж тому, хто міг їх знайти. У такому випадку, підказує притча, будь-яка особа, навіть пересічного розуму, була б готова інвестувати все, що в неї є, щоб набути права власності.

Так само Учитель звертався до тих, хто Його чув, і до тих із нас, хто приймає Його слова зараз, що Він знає про Великий Скарб, Цінний Скарб, який можна здобути тільки витративши на нього багато енергії та інвестувавши все, що ми маємо вартісного. Великим Скарбом є участь у Месіанському Царстві. Через прийняття умов учнівства ми можемо стати не тільки синами Бога, але й, як Його діти, спадкоємцями Бога і спадкоємцями з Ісусом Христом, нашим Господом, Його небесної спадщини. Спадщина є тією самою, яка обіцяна Насінню Авраама, якою ми зацікавилися і в якій маємо частку

не тому, що є дійсним насінням Авраама та дійсними спадкоємцями Царства, а тому, що стаємось Нареченою та Співспадкоємицею Месії.

Якщо згадати, скільки потрібно вкласти часу та енергії і видати грошей та впливу, щоб здобути якусь малу, незначну земну почесність світської популярності та слави, а згодом усвідомити, що вона триватиме щонайбільше декілька років і в кращому випадку виявиться незадовільною, тоді ми здатні краще оцінити славу, честь та безсмертя, яке Бог зберіг для “покликаних і вибраних, і вірних”, для Нареченої, Дружини Агнця.

“ДОРОГОЦІННА ПЕРЛИНА”

За днів нашого Спасителя перлини були серед найдорогоцінніших та найбажаніших коштовностей, і чим більшою та досконалішою була перлина, тим більшою була її вартість. Великий Учитель використав цю знану всім річ як основу для лекції про цінність Царства. Купець з притчі знайшов Перлину, настільки виняткову порівняно з усіма іншими перлинами, що вирішив: всього його маєтку замало, щоб стати власником цієї Перлини.

Це, сказав Учитель, ілюструє вартість Царства з його славою, честю та безсмертям, які Я запрошую розділити зі Мною вибрану, святу Малу Черідку. Той, хто його дійсно прагне, покаже наскільки він його оцінює тим, скільки він буде готовий і радий за нього заплатити. Чи людина багата чи бідна, вчена чи малограмотна, впливова чи навпаки, ця дорогоцінна Перлина Царства коштуватиме всього, що в неї є. Її не можна здобути за меншу ціну.

Найбагатша чи найталановитіша особа у світі не може здобути частки в цьому Царстві, якщо збереже для себе хоча б один атом із того, чим вона володіє. Ціною Царства є самозречення до самої смерті, і меншою ціною його здобути неможливо. Також жодна жертва, яку ми можемо скласти, не забезпечить нам частки у цьому Царстві, якщо наша жертва спочатку не стане прийнятною в Божих очах через дорогоцінну заслугу жертви нашого Відкупителя, яку Він закінчив на Голгофі.

ПРИТЧА ПРО РИБАЛЬСЬКИЙ НЕВІД

Не подумайте, що Царство схоже на невід, однак Царство у зародку нагадує ловлення риби неводом, в який потрапляє усіляка риба і який витягають на берег, щоб її сортувати. Це притча про Царство у зародку, тому що вона стосується праці в цьому Віці, пов'язаної з пошуком “Малої Черідки”, яка становитиме Царство в славі. Господь у цьому Віці не ловив усіляку рибу. Він не шукав усіляких людей. Він кликав, особливим чином притягував і вів тільки вибраних, тільки святих.

Тим часом багато усілякої риби потрапило у Євангельський Невід: деякі через світське честолюбство, деякі через те, що релігійні системи є добрим місцем, щоб одружитися, деякі задля громадських привілеїв та становища, деякі з бажання вдихнути моральної атмосфери, деякі з намагання використати релігію як прикриття для заняття бізнесом і т. д. Але придатною рибою, яку Господь шукає і яка єдина становитиме клас Царства, є ті, хто слухає Його Послання з радістю, підраховує видатки, оцінює ситуацію та прагне бути “співслужогою Господа Ісуса Христа”. Вони готові страждати з Ним тепер, щоб прославитися разом із Ним у Його Царстві.

Притча говорить, що “коли він [невід] наповниться, тягнуть на берег його” і сортують рибу. Це, мабуть, означає, що в кінці цього Віку надійде час, коли Господь збере достатнє число святих, які б служили Його задуму, щоб довершити призначене Отцем число членів вибраної Церкви в славі. Тоді ловля риби припиниться. Хто скаже, що нагода потрапити до “невода” в якості однієї зі справжніх “риб” потрібного Господу виду не закінчується? Хто

скаже, що Євангельський Невід, з усім його повним асортиментом духівництва усілякого різновиду, не буде скоро витягнений на берег, щоб ті, які придатні, вибрані, були зібрані до Царства?

Непридатна “риба” з цієї притчі відповідає “куколю” з притчі, яку ми розглядали тиждень тому. “Огняна піч” — це той самий “час утиску”, який прийде на весь світ людства дуже скоро. Непридатна риба в неводі — це всі церковні члени, бо світ, який не називає себе християнами, не представлений у притчі взагалі.

Ісус запитав учнів, чи вони зрозуміли притчу. Вони відповіли: “Так”. І Він сказав їм ставитися до Його притч так, як господар ставиться до запасу їжі, з якого він від часу до часу бере “нові і старі” правди.

Наш вірш надає особливого значення цьому дослідженню. Якщо Царство є Перлиною, Скарбом, як на це вказав Учитель, якщо ми віримо Його свідоцтву, тоді всіляким чином проявляймо нашу віру не лише визнанням, але й кожним вчинком та словом. Шукаймо Царства як найважливішої речі в нашому житті, порівняно з якою всі інші речі другорядні і, як сказав св. Павло, “нічого не варті у порівнянні” (Гиж.). Якщо пошуки Царства можуть перешкоджати деяким нашим земним перспективам, тим краще. Учитель сказав, що це має коштувати нам усього. Наші земні справи ми залишили в Його руках. Нехай Він наділить нас земними благословеннями відповідно до Своєї мудрості і того, що найкорисніше для нас, щоб зробити наше “покликання ти вибрання певним” для місця в Царстві.

R5047 (1912 p.)

ХРИСТОС СТАВ ПРОКЛЯТТЯМ ЗА ІЗРАЇЛЬ

З уваги багатьох дослідників Біблії вислизнуло те, що хоча ізраїльтяни під своєю Угодою Закону мали багато переваг (Рим. 3: 1, 2), проте кожний, хто не зумів виконати всіх вимог цієї Угоди Закону, потрапляв під прокляття (вирок), під яким не були особи з інших народів. Тому написано: “Проклятий усякий [кожний ізраїльтянин], хто не триває в усьому, що

написано в книзі [Угоди] Закону, щоб чинити оте” (Гал. 3: 10).

Апостол показує, що це прокляття було тільки на тих, хто перебував під цією Угодою, кажучи: “Що скільки говорить Закон [Угода], він говорить до тих, хто під Законом [під Угодою]” (Рим. 3: 19). Мойсей висловився подібним чином: “Господь, Бог наш, склав з нами Заповіт на Хориві. Не з

батьками нашими склав Господь Заповіта того, але з нами самими, що ми тут сьогодні всі живі” (5 М. 5: 2, 3). Справді, жодний інший порядок не був би справедливим, оскільки благословення цієї Угоди та її обітниць життя були для одного народу (Рим. 9: 4). Як тоді її прокляття могли поширитися за межі народу, що мав її милості та привілеї?

І благословення, і прокляття цієї Угоди Закону, за одним винятком, згаданим трохи далі, були земними і не мали відношення до вічного майбутнього. Майбутнє вже було вирішене для них і для всього роду Адама у вигляді вироку смерті, винесеного в Едені. Жодна інша річ, окрім викупної ціни — відповідної ціни — яку наш Господь дав через багато років, не могла відхилити цього первісного вироку і забезпечити людству повне звільнення від вироку смерті. Жертви за гріх Дня Примирення Ізраїлю не мали довготривалого значення, бо були тільки на рік наперед і повторювалися щороку.

УГОДА ЗАКОНУ ГАРАНТУВАЛА ЖИТТЯ ТІЛЬКИ ОДНІЙ ЛЮДИНІ

Благословення та прокляття Угоди Закону були докладно пояснені Ізраїлю (див. 5 М. 28: 1-68, цілий розділ). Ця Угода охоплювала кожного члена народу Ізраїлю, так що ізраїльтяни разом ділили благословення та прокляття. Однак була одна умова для окремо взятої особи, а саме: людина, яка б цілковито послухалася всіх вимог Закону, буде жити — їй гарантоване вічне життя (3 М. 18: 5). І навіть якщо б Ізраїль уявив собі, що весь народ чи хтось із нього може здобути вічне життя, у Бога, бачимо, ніколи не було таких сподівань щодо них. Бог знав від самого початку і навчив нас через досвід та через натхненні слова апостолів, що “жодне тіло [тобто ніхто з деградованого роду, потребуючи виправдання] ділами Закону не виправдається перед Ним” (Рим. 3: 20).

Чоловік Ісус Христос, абсолютно слухняний Закону, був у Божественному задумі Тим, для Кого цей порядок передбачався: що той, хто “його виконує, буде ним жити”. Відповідно, Він мав право жити вічно і тому міг просити більш ніж дванадцять легіонів ангелів на Свій захист від тих, хто посягав на Його життя. Коли

б Він це зробив, то отримав би їх (Мт. 26: 53). Але Він віддав Своє життя. Одна смерть, яка почалася в Йордані і “звершилася” через три з половиною роки на Голгофі, виконала дві речі: одну — виключно для Ізраїлю, і другу — для всього світу.

Оскільки діти Ізраїлю, а також інші народи, були нащадками Адама, вони разом ділили його вирок смерті і були відкуплені, коли наш Господь приніс Себе в жертву, — в жертву за гріх і відповідну ціну за Адама і тих, хто втратив життя в ньому (Рим. 5: 12, 18). Та оскільки тільки Ізраїль (і жоден інший народ чи сім'я, чи люди на землі) увійшов під вимоги Угоди Закону, укладеної з ним на горі Сінай, то тільки ізраїльтяни потребували бути “відкупленими від прокляття [Угоди] Закону” (Гал. 3: 13).

Те, що один Чоловік, Христос Ісус, міг справедливо відкупити наш рід, стверджує апостол, і це стає очевидним, коли ми бачимо, що всі люди були засуджені в одному чоловікові — в Адамі. Але як один чоловік міг відкупити численний народ Ізраїлю від прокляття його Угоди Закону?

МОЙСЕЙ — ОБРАЗНИЙ БАТЬКО ІЗРАЇЛЮ

Відповідаємо, що з Угодою Ізраїлю пов'язана певна річ, яку небагато хто помічає. При укладенні Угоди Закону Бог мав справу тільки з одним чоловіком. Цим чоловіком був Мойсей, який виступав як батько всього народу, тому весь народ вважався і сприймався як неповнолітні діти.

Гляньмо на слова Мойсея при цьому: “І сказав Мойсей до Господа: «Нащо вчинив Ти зло своєму рабові, і чому я не знайшов милості в очах Твоїх, що Ти поклав тягаря всього народу на мене? Чи я був вагітний усім тим народом, чи я його породив, що Ти кажеш мені: Неси його на лоні своїм, як мамка носить ссунця, до землі, яку Ти присягнув батькам його? Звідки мені взяти м'яса, щоб дати всьому цьому народові? Бо вони плачуть передо мною, говорячи: Дай же нам м'яса, і ми будемо їсти! Не подолаю я сам носити всього цього народу, бо він тяжчий за мене! А якщо Ти таке мені робиш, то краще забий мене, якщо я знайшов милість в

очах Твоїх, щоб я не побачив нещастя свого!»” (4 М. 11: 11-15).

Господь розмовляв з Мойсеєм на горі. Він дав Мойсею таблиці Закону. Мойсей промовляв до народу, дав людям Закон і зв'язав їх умовами Угоди Закону.

“А Мойсей нехай підійде до Господа сам” (2 М. 24: 2).

“Як Господь промовляв був Мойсеєві, так зробили Ізраїлеві сини” (4 М. 5: 4).

“І народ став кричати до Мойсея. А Мойсей помолвився до Господа” (4 М. 11: 2).

Бог “послав був Мойсея, Свого раба” (Пс. 105: 26).

“Та Мойсею позаздрили в таборі” (Пс. 106: 16).

“І сказав Він [Бог] понищити їх, коли б не Мойсей, вибранець Його, що став був у виломі” (Пс. 106: 23).

“Згадайте Закона Мойсея, Мого раба” (Мал. 4: 4).

“Бо своїх проповідників має Мойсей по містах здавен-давня” (Дії 15: 21).

“Чи ж Закона вам дав не Мойсей?” (Ів. 7: 19).

“Що Мойсей заповів вам?” (Мр. 10: 3).

“Хто вас винуватити буде? Мойсей, що на нього надієтесь ви!” (Ів. 5: 45).

“І всі [весь Ізраїль] охристілися в хмарі та в морі в Мойсея” (1 Кор. 10: 2).

“Хто відкидає Закона Мойсея, такий немилосердно вмирає” (Євр. 10: 28).

“Закон бо через Мойсея був даний, а благодать та правда з'явилися через Ісуса Христа” (Ів. 1: 17).

Чоловік Мойсей настільки повно представляв народ Ізраїлю та був його образним батьком, що Бог міг запропонувати і дійсно запропонував знищити народ і замість цього виконати всі Свої задуми через сім'ю Мойсея (2 М. 32: 10, 31, 32). Саме Мойсей як Божий представник, з одного боку, та представник Ізраїлю — з іншого, міг бути і був посередником Угоди Закону між Богом та цим народом.

ХРИСТОС — “ОТЕЦЬ ВІЧНОСТІ”

Коли Чоловік Ісус Христос через повну слухняність Угоді Закону отримав право на вічне життя на її умовах, Він здобув право на “сидіння Мойсеєве”, право замінити Мойсея як

Законодавця і представника народу. Про Нього Мойсей свідкував, кажучи: “Господь Бог вам Пророка підійме від ваших братів, як мене; у всім Його слухайтеся” (Дії 3: 22; 5 М. 18: 18, 19).

Через виконання вимог Угоди Закону і слухняність до самої смерті Христос став спадкоємцем її обітниць життя і майбутнім Посередником майбутньої Нової Угоди, що ґрунтувалася на кращій та вічній жертві за гріхи, яку тепер не потрібно було повторювати щороку і яка була дієвою не тільки за Ізраїль, але й за всі покоління землі, бо “цей Чоловік”, “чоловік Христос Ісус... віддав Себе на викуп за всіх” (1 Тим. 2: 6, Гиж.). Отже, це Євангеліє Нової Угоди було спочатку для юдея, а також для грека (тобто поганина). Ось так одна жертва, завершена на Голгофі, виконала не тільки особливу працю для Ізраїлю, але й загальну працю відкуплення для світу, включно з Ізраїлем, що гарантувало Нову Угоду і у властивому часі зробить її дієвою для всього людства.

Отже, вираз “Бо кінець [виконання] [Угоди] Закону Христос на праведність [виправдання] кожному, хто вірує” (Рим. 10: 4) можна застосувати тільки до юдеїв, які вірою прийняли Христа. Його не можна застосувати до інших — чи то до тих, які ніколи не були юдеями і, відповідно, ніколи не були під цією Угодою, чи до тих, які далі покладаються на Угоду Мойсея і даремно шукають життя через слухняність її обіцянкам, закону і т. д.

ІЗРАЇЛЬ ТЕПЕР ПІД ПРОКЛЯТТЯМИ ЗАКОНУ

У цілому є помилкою вважати, немовби Святе Письмо навчає, що Угода Закону померла або що наш Господь зруйнував її. Вона стала мертвою в тому значенні, що її пропозиція життя прийшла до завершення, коли наш Господь Ісус виконав вимоги Угоди Закону й успадкував усі її благословення та життєві права. Та вона живе в тому значенні, що її благословення та прокляття далі стосуються Ізраїлю як його численні активи та пасиви. Тому ця Угода Закону далі зобов'язує всіх дітей Якова, хіба що вони померли для неї.

Хто розуміє, що він не може здобути вічне життя через свій союз із Мойсеєм (Угоду Закону), той готовий полишити всі надії спасти своє життя

через цей союз, готовий стати мертвим для всіх таких сподівань і прийняти смерть Христа, ціну Викупу за Адама та всіх з його роду, як основу нової надії нового життя. Отже, ті ізраїльтяни, які вірою вважали себе безнадійно мертвими під Угодою Закону і воскресли з Христом до нового життя, запевненого Його жертвою (які у своїй волі мертві для гріха), могли приєднатися до Христа як члени “Насіння” Авраамової Угоди.

Тому, як розмірковує апостол, про ідею злиття двох Угод (щоб християни приєдналися і до Мойсея, і до Христа) не могло бути й мови. Погани, які ніколи не були під Угодою Закону, зрозуміло, не могли звільнитися від неї. Натомість, юдей, щоб звільнитися від цієї Угоди, повинен вірою визнати, що Ісус Христос виконав умови Угоди Закону, а тоді посвятити свою плоть до самої смерті з Христом як такий, що вважається членом Христової плоті, щоб завдяки цьому вважатися “Новим Створінням”, приєднаним до Господа як член Його духовного Тіла.

Вірш “Бо кінець [тобто виконання] [Угоди] Закону Христос на праведність кожному [під нею], хто вірує” (Рим. 10: 4) не суперечить вищезгаданому, бо тут згадані тільки віруючі. Вірші з Еф. 2: 15: “Своїм тілом скасував закон заповідей у своїх рішеннях” (Хом.), та Кол. 2: 14 стосуються юдейських віруючих, для яких було знищене рукописання, тоді як Кол. 2: 20 стосується навернених із поган, які повинні стати мертвими для “стихій світу”, перш ніж увійти під Угоду жертви, так само як юдеї повинні стати мертвими для стихій їхньої Угоди Закону.

ТЕПЕРІШНІ ТРУДНОЩІ ІЗРАЇЛЮ — ЧАСТИНА ЙОГО УГОДИ

Те, що Угода Закону з Ізраїлем далі зобов’язує цей народ, стає очевидним з факту, що після відкинення Христа, він як народ був засліплений до кінця Євангельського віку (Рим. 11: 7, 25). Бог каже, що Він не відкинув Свій народ (цієї Угоди), а під Новою Угодою розплющить його очі, щоб він побачив Христа як єдині Двері надії, нового життя, купленого Його власною кров’ю (Рим. 11: 27, 29, порівн. 5 М. 30: 1-9).

Тим часом, ми маємо доказ, що його Угода далі є в силі, на основі факту, що він як народ

століттями отримував саме ті “прокляття”, які згадані в його Угоді (Див. 5 М. 28: 15-67). Вірші 49-53 описують римську облогу і т. д., а вірші 64-67 описують стан Ізраїлю з тих пір. Як показано в попередніх писаннях, Господь (3 М. 26: 18-45) провістив символічні “сім часів”, 2520 років, поневолення Ізраїлю поганами, а також його визволення у 1914 році. Ось так його теперішні труднощі були провіщені як частина його Угоди.

Ізраїль як народ далі зобов’язує ця Угода, яка, як він на початку думав, принесе життя, та досвід якої показав, що вона може принести йому тільки смерть через слабості плоті та неспроможність виконувати її вимоги, виражені в її Десяти Заповідях. Є лише одні двері, щоб вийти з неї, а саме — Христос і Нова Угода [Закону], яка скоро буде укладена з Ізраїлем. Бог замкнув їх для цієї однієї-єдиної надії (Гал. 3: 23) і обіцяє, що згодом, коли Євангельська Церква (Тіло Христа) буде вибрана, Він розплющить їхні сліпі очі і дасть побачити Христа в Його справжньому характері, як їхнього Відкупителя від гріха та їхнього Визволителя від смерті та їхньої Угоди смерті (Рим. 11: 25-29).

ХРИСТОС СТАВ ПРОКЛЯТТЯМ ТІЛЬКИ ЗА ІЗРАЇЛЬ

Що стосується значення виразу “Христос відкупив нас від прокляття Закону, ставши прокляттям за нас, бо написано: «Проклятий усякий, хто висить на дереві»” (Гал. 3: 13), то апостол у цьому вірші звертається не до християн загально, а до тих християн, які перейшли від Мойсея до Христа — з-під Угоди Закону під Угоду жертви з Христом як члени Його Тіла. Було б неправильно казати, що Христос відкупив нас, поган, від прокляття Закону, бо ми ніколи не були під Законом. Під прокляттям Закону були юдеї. Апостол ототожнює себе з Ізраїлем. Дехто із них був у Галатії, дехто в Палестині і т. д. Христос “став прокляттям за нас, бо написано: «Проклятий усякий, хто висить на дереві»”.

В особливому значенні Христос відкупив юдеїв як народ, а не як окремих осіб. Весь народ перебував в Угоді, укладеній на Сінаї. Тому, щоб задовольнити всі вимоги народу в цілому, Той, Хто мав відкупити Ізраїль від згубних наслідків

Угоди Закону, повинен був понести найбільше покарання, яке могла накласти ця Угода. Тому, щоб відкупити Ізраїль від осуду, наш Господь мав бути розп'ятий.

Щодо решти людства, то воно постраждало від вироку смерті, який прийшов на Адама. Але жодна особлива форма смерті не була обумовлена. Тільки юдеї потребували цієї особливої форми смерті для свого звільнення. Весь народ був під Угодою Закону з причини контракту, укладеного з ними як народом і через одного посередника, Мойсея. Наш Господь відкупить весь народ від його невдачі виконати цей Закон, від осуду

цього Закону, встановлюючи Нову Угоду, переставляючи під Нову Угоду всіх, хто був під старою Угодою Закону.

Нова Угода вступить в дію у відповідному часі. Христос вже відкупив юдеїв і все людство в тому значенні, що віддав Своє життя як ціну Викупу, але Він ще не відкупив їх у значенні відновлення, ані в значенні застосування цієї ціни. У кінці цього Віку Він застосує ціну за Ізраїль та світ; і тоді постанови Нової Угоди увійдуть в дію для благословення всіх, хто увійде під її розпорядження.

R5046 (1912 p.)

БОЖЕ ПШЕНИЧНЕ ПОЛЕ

Матвія 13: 24-30; 36-43

“Зберіть перше кукіль і його пов'яжіть у снопки, щоб їх попалити; пшеницю ж спровадьте до клуні моєї” (вірш 30).

Наші міжнародні недільні лекції особливо допомогли цього року. Ми раді, що обрали стільки лекцій про Царство. Досі ця тема не була достатньо висвітлена, враховуючи її важливе місце в Біблії — від обітниці, даної Аврааму і записаної в 1 Кн. Мойсея, до опису Об'явлення. Вона також показує повне встановлення Царства, зв'язання сатани та тисячолітнє процвітання як результат того, що “кожне створіння, що воно на небі, і на землі”, кланятиметься Всемогутньому і прославлятиме Його, що буде скасовано гріх, сльози та смерть (1 М. 22: 18; Об. 20: 2; 21: 4; 5: 13).

Сьогоднішня лекція — це ще інша притча про Царство, одна з небагатьох, яку Учитель пояснив докладно і на основі якої потрібно інтерпретувати всі інші. Вона змальовує Царство в зародку, а не Царство в славі. Іншими словами, ця притча також стосується Євангельського віку та праці вибору Церкви. Таким чином, вона зображує весь вік від початку аж до кінця.

“ПОЛЕ — ЦЕ СВІТ”

Особисте служіння нашого Господа було тільки для юдеїв. Так само Його учні певний час трудилися тільки для юдеїв — до кінця “сімдесяти тижнів” обіцяної Божественної

милості для цього народу. Згадані символічні тижні закінчилися через три з половиною роки після розп'яття Ісуса. Тоді двері відчинилися також для поган, з яких Корнілій був першим наверненим (Дії 10: 1-48).

Притча також показує нам сам початок Господнього поклику Своєї Нареченої з усіх народів, а не тільки з юдеїв, хоча в Божественному Плані було обов'язковим, щоб вони перші мали нагоду. Св. Павло так і каже, звертаючись до юдеїв: “До вас перших потрібно було говорити Слово Боже; та коли ви його відкидаєте,.. то ось до поган ми звертаємось” (Дії 13: 46). Увесь світ був “полем”, на якому мало бути посіяне “добре насіння”. Цим “добрим насінням” не є кожне послання, а строго визначене, “Євангеліє Царства”.

Ісус та апостоли сіяли “добре насіння”, і всі Його вірні послідовники з тих пір уповноважені продовжувати цю працю в Його імені, що вони й робили так чи інакше. Однак противник, сатана, як показує притча, приніс фальшиві науки, фальшиві вчення, зовсім інший вид насіння, ніж “насіння” Царства, і розсіяв його скрізь по пшеничному полю. Наслідком сьогодні є “кукіль”, такий буйний і такий показний, що йому здається, що він є “пшеницею”, і, загалом, світ вважає його таким.

Клас пшениці вважається “народом особливим” (Гиж.). Його надії та прагнення в житті

спрямовані на те, щоб приносити добрий плід і “звіщати чесноти Того, Хто покликав нас із темряви”. З його добрих плодів апостол згадує покору та лагідність, що дозволяє йому нахилитися під власною вагою, тоді як “кукіль” стоїть пихато, прямо, демонструючи свій “вигляд благочестя”, якому, однак, бракує сили.

“ХАЙ РАЗОМ ОБОЄ РОСТУТЬ АЖ ДО ЖНИВ”

Господь знав увесь час, що сатана діятиме з наміром перекрутити Правду з допомогою фальшивих наук, цілтю яких буде спотворення та применшення Євангелія Царства та дітей Царства. Однак Він дозволив, щоб так сталося, переконаний, що в кінці матиме врожай, якого сподівався, і дуже задоволений з того, що дав великий урок з присутності “куколю” і з того, як Він остаточно потрактує “пшеницю”.

Господь міг перешкодити противнику запровадити фальшиві науки в перших століттях або ж міг багато століть тому розділити класи пшениці і куколю, але це, як показує притча, не входило в Його наміри. Він хотів, щоб “разом обоє росли аж до жнив”. Тож відомо, що справжні християни та ті, які імітували християн, жили пліч-о-пліч у тому ж місті, у тому ж домі і часто у тій самій сім’ї: одні — як результат справжнього євангельського Послання Царства, яке веде до повного посвячення та зачаття Святим Духом і до входження в нове життя, а інші — маючи тільки “вигляд благочестя” упереміш зі світською мудрістю, земними амбіціями та самолюбними бажаннями.

Та кукіль не повинен рости завжди. Як був початок Віку, так буде і кінець. Як був час сіяти добре насіння, так буде час збирати, час Жнив. Деякі переклади містять слова: “Жнива — кінець світу”, що привело до неправильного розуміння. Йдеться не про кінець часу, ані про кінець землі — її знищення, ані про кінець Божественної милості. Вони лише означають кінець теперішнього Віку — завершення теперішньої епохи. Цей вік закінчиться тоді, коли він виконає передбачену для нього працю, коли повне число Божих вибраних виявиться вірним і готовим для “клубі”.

“А В ЖНИВА...”

Цей вираз означає, що Жнива цього Віку будуть не миттєвою справою, а поступовою, яка вимагатиме часу. Є причина вірити, що Жнива цього Віку є періодом у сорок років — стільки, скільки тривали Жнива Юдейського віку. У цьому часі Жнив мають відбутися дві речі: (1) кукіль буде зібраний у снопки, готовий до спалення — знищення; (2) пшениця ж у той самий час буде зібрана до клубі — небесної клубі. Це зібрання до небесної клубі в іншому місці представлено як переміна від земного до небесного стану, яка відбудеться для класу Нареченої в кінці жнив шляхом першого воскресіння. Вони “помруть як усі люди” (Хом.). У призначеному часі відбудеться їхня зміна у воскресінні, яка буде непомітною для людей: “Сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне”; “Вони будуть священиками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років” (1 Кор. 15: 42-44; Об. 20: 6).

ПАЛЕННЯ КУКОЛЮ

“І вони позбирають із Царства Його всі спокуси, і тих, хто чинить беззаконня, і... буде там плач і скрегіт зубів”. Пам’ятаймо, що цим куколем не є весь світ людства, а лише та його частина, яка пов’язана з класом Царства, — частина, яка тепер дійсно вірить, що вона є Божим народом, так як думали про себе фарисеї в Жнивах Юдейського віку. Серед куколю буде два класи: один клас — ті, які “чинили беззаконня” (поводилися упереджено, несправедливо), та другий клас — ті, які змушували інших спотикатися. Безперечно, серед них буде багато учителів та проповідників, і тих, хто робив чуда.

Але не забуваймо, що ми розглядаємо притчу і що “кукіль” є символічним, так само як “піч” та “вогонь”. Суть інтерпретації в тому, що в кінці цього Віку, у часі Жнив, буде великий “час утиску” на всі народи, суспільство, уряди, фінансові інституції і т. п. Клас пшениці спасеться від цього “часу утиску” через перемену у воскресінні, а кукіль від нього не спасеться. Його повкидають в утиск, і він матиме частку з лицемірами.

Цей утиск не триватиме безконечно. Багато віршів Писання, здається, показують, що він буде жакливим, але дуже коротким, і буде на землі, а не в якомусь віддаленому місці. Коли вогонь цього великого дня анархії та утиску перестане палати, більше не буде куколю, більше не буде людей, які мали тільки вигляд благочестя та претензії на Царство, були зачаті неправдою. Усе людство зазнає великого упокорення і, як подає Святе Письмо, проявить

готовність та палке бажання до Царства Месії, яке в той час буде встановлене. Воно буде “бажанням усіх народів” (Аг. 2: 7). Хто був колись куколем, а також решта стогнучого створіння, привітають це Царство та його благословення. У ньому клас пшениці, праведний, згромаджений, прославлений, “немов сонце засяє” для благословення всіх поколінь землі (Мт. 13: 43; Гал. 3: 29).

R5048 (1912 p.)

ПРИТЧІ ПРО ЗАРОДОК ЦАРСТВА

Марка 4: 26; Матвія 13: 33

“Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі” (Матвія 6: 10).

Багато хто з нас у минулому випускав з уваги факт, що майже всі навчання Відкупителя стосувалися Царства — Його Месіанського Царства. Деякі, щоправда, ухопилися небіблійної думки, що Царство Месії буде лише суверенітетом у серцях Його послідовників, до того ж тільки в теперішньому житті.

Тепер ми бачимо справжню суть та взаємозв'язок численних висловлювань Великого Учителя на цю тему. Коли Він навчав нас молитися “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”, то мав на увазі, що ми повинні мати в думках славу Богу обітницю, що остаточно Царство Месії здолає нещасття, гріх та смерть, а охочі та слухняні з людства будуть звільнені від усього цього, аж “схилиться кожне коліно,.. і визнає... кожен язик” на славу Богу.

Наш Господь мав на увазі, що ми повинні бачити зв'язок між цим Царством і великою обітницею, даною Аврааму: “Благословляться... в насінні твоєму всі племена земні” (Гиж.). Навчання Учителя і Послання, яке Він доручив нам передати в Його імені, становить Євангеліє Царства — Послання про майбутню славу і про те, що Бог зараз вибирає “Малу Черідку”, яка має стати духовним Насінням Авраама, спадкоємцями з Ісусом на Престолі Царства. Павло згадує про це в Гал. 3: 29: “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці”.

Нинішні дослідження згадує кілька Ісусових притч про Царство. Більшість із них стосується класу Царства теперішнього часу, а не Царства у стані повного розвитку під час тисячі років Його слави. Весь Божий посвячений народ, зачатий Святим Духом під час цього Віку, від П'ятидесятниці, становить разом клас Царства, Царства у зародку — незавершеного, неповного, нерозвинутого до кінця. Деяким членам Царства в зародку, мабуть, не вдасться вчинити свого покликання та вибрання певним, і тому вони можуть стати “негідними” слави та честі, до яких були покликані.

ПОВІЛЬНИЙ РОЗВИТОК ЦАРСТВА

Перша ілюстрація нашої лекції показує, що Боже Царство в його теперішньому зародковому стані розвивається повільно, поступово, систематично, що займає весь період Євангельського віку. Воно, мов насіння, кинуте в землю, дозріває після багатьох днів та різних обставин, аж врешті буде зібране в жниві. Ісус та апостоли сіяли це насіння не тільки для своїх днів, але й для всього класу пшениці цього Віку. Як Ісус пояснив у іншій притчі, “жнива — кінець віку”. Зібрання до небесної клуні відбудеться через Перше Воскресіння.

МОВ НАСІННЯ ГІРЧИЦІ

Різні притчі по-різному показують Царство в зародку. Власне, ми маємо стільки притч для того, щоб глянути на нього під різним кутом. Так само ми можемо сфотографувати будинок

з різних боків. Одна фотографія може показати східний бік, інша — західний, інша — передній фасад, ще інша — план будинку, а ще інша — будинок разом із риштуванням. Або ж, якщо будинок з бетону, можна показати його каркас, який зі середини заповнюється бетоном.

Притча про насіння гірчиці, мабуть, представляє Царство з погляду світу — як номінальну церкву, що розвивалася з початкового маленького зерна справжнього Євангелія. З цього маленького зерна сьогодні виникла велика інституція з її багатьма відгалуженнями у вигляді віросповідань. На жаль, її бурхливий ріст принадив на її гілля небесних птахів, яких Господь у іншому місці змальовує як лукавого та його ангелів — сатану та його представників, які насправді не мали б бути у Церкві і не були б у ній, коли б Церква була відданою та достатньо старанною у представленні справжнього Євангелія та вузької дороги самовідречення.

І справді, нехтування проповіданням цього Євангелія “вузької дороги” призвело до розквіту номінального християнства і зробило його бажаним місцем для небесних птахів (сатани та тих, кого він ввів в оману), щоб замешкати на його гіллі і вести церковне життя. Це, здається, та сама картина, яку Великий Учитель наводить в Об. 18: 2. Там читаємо, що номінальні системи символічно представлені як Вавилон: “Став він оселею демонів, і сховищем усякому духові нечистому, і сховищем усіх птахів нечистих та ненавидних”.

Слово “сховище” наводить на думку, що цих нечистих птахів вважають дуже бажаними, тому номінальне християнство тримається їх, бо зараховує їх до тих членів, які найкраще сплачують гроші і найбільш привабливі.

ПРИТЧА ПРО РОЗЧИНУ

Скрізь у Писанні розчина вжита як символ гріха. Оскільки Ісус у Своїй чистоті мав символізувати “хліб з неба”, юдеям було наказано вживати прісний хліб. Також під час щорічної пасхальної пори юдеям було сказано очистити свої доми від розчини і спалити її, знищити. Тут розчина також була символом гріха, зіпсуття. Св. Павло, коментуючи це, пише Церкві: “Отож, очистьте стару розчину [гріх, злобу, ненависть,

суперечки і т. п.], щоб стати вам новим тістом”, щоб ви були з Христом одним прісним хлібом. Саме про цей Хліб він говорить: “Тому, що Один Хліб, — нас багато становить одне Тіло, бо всі ми беремо участь у Одному Хлібі” (1 Кор. 10: 17, Хом.).

Щоправда, під час складання однієї зі встановлених жертв, хліб мав бути спечений із розчиною, але це, віримо, мало на меті символізувати (представляти) нас, Церкву, і той факт, що з природи ми грішні, діти гніву, як і інші. Коли випікають хліб, це зупиняє руйнівні впливи розчини, тому випікання символічно представляє труднощі, крізь які Церква повинна перейти, щоб грішні та руйнівні тенденції в нас були цілковито знищені.

У цій притчі наш Господь показує жінку, яка, щоб випекти хліб для сім’ї, додала до нього розчину, після чого усе місиво вкисло. Відповідно, коли б хтось зі сім’ї зажагнув чистого, прісного хліба, то не отримав би його, тому що розчина зіпсувала весь заміс. Що це представляє? Відповідаємо, що у символіці Святого Письма жінка представляє церковну систему. Жінка у цій притчі представляє систему, організовану і приведену до влади на самому початку, коли їжа ще була чистою, бо Господь дбав про чистий харч для дому віри.

Жінка змішала усю їжу, увесь харч із розчиною, неправдою, хибним ученням. Ані частинка не зосталася неоскверненою. У результаті настав розлад травлення. Боже Слово, спочатку чисте, більше не визнають. Розчина (бродіння) поширилася настільки, що сьогодні все тісто теологічної доктрини протухло і стало бридким для усіх християн усіх віросповідань.

Притча була пророцтвом про те, що відбулося. Пора всім християнам повернути слух від віровчень Середньовіччя до Слів Ісуса, апостолів та пророків. Ми раді зазначити, що “його святість, папа” сьогодні є серед тих, хто звертає знову увагу на вчення Біблії (як несфальсифіковане Боже Слово), бо тільки воно “може зробити... мудрим на спасіння” і тільки через нього “Божа людина буде досконала, до всякого доброго діла готова” (2 Тим. 3: 15-17).

ОЖИВЛЕННЯ СМЕРТНОГО ТІЛА

“А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас” (Римляни 8: 11).

Кожен вірш варто розглядати у світлі його контексту. У Посланні до Римлян аргумент апостола наступний: ми всі з природи грішні; Божа пропозиція полягає в тому, що Він прийме нас як синів на новому рівні, якщо ми віддамо наше життя в посвяченні. “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Рим. 12: 1).

Після того як особа представила своє тіло на жертву і була зачата Святим Духом, смертне тіло вважається мертвим, а її розум, її воля вважається Новим Створінням, прийнятим у сім'ю Бога, що намагається служити Йому та зростати на Його подобу, вподобляючись образу Його дорогого Сина. Тому у всіх таких висловлюваннях, які ми знаходимо в нашому вірші та в його контексті, апостол відноситься виключно до Нового Створіння і цілковито ігнорує (як мертве) смертне тіло. З такого погляду ми можемо сказати, що Нове Створіння святе, що праведність Закону виконалася в ньому, що лукавий його не торкається (Рим. 8: 4; 1 Ів. 5: 18).

Речі, які особа робила раніше, вона вже не робить. До того ж апостол каже, що вона не повинна задовольнятися тим, щоб бути мертвою за плоттю — у значенні, щоб тільки стримуватися від гріха, — але повинна намагатися бути енергійною в службі праведності. Якщо запитати, як цього досягти, то відповідь буде: “через Дух Бога”. Якщо Дух Бога такий могутній, що підняв нашого Господа Ісуса з мертвих, то він оживить, тобто зробить енергійним, наше смертне тіло. Відколи наше тіло вважається живим, оживленим, воно наповнене енергією, щоб чинити опір гріху і бути в згоді з праведністю. Такою є думка апостола в нашому вірші.

Було б добре тримати в пам'яті, що посвячення нашого тіла Господу дозволить нам більше зробити в Його службі, ніж тоді, коли б ми не були зачаті Святим Духом. Не треба

сподіватися, що це наповнення енергією зробить чудо, таке як відновлення людини на останній стадії хвороби і т. п. Господь не діє в такий спосіб. Та Господньому народу було б добре триматися думки, що коли на це буде Господня воля, то він зможе щось зробити в Його службі. Якщо в нас є таке переконання, тоді кожен із нас може зробити набагато більше, ніж коли б ми його не мали, бо воно дає нову енергію розуму та тілу.

У світі багато шкоди завдають люди, які не тільки погані думки про себе, але й поширюють шкідливі думки про інших. Бачимо, наскільки цим зайняті представники Християнської Науки, які заперечують біль або смерть.

Хоча ми не захищаємо такої поведінки, однак, з іншого боку, ми не повинні уявляти собі, що наше тіло перебуває в гіршому стані, ніж воно є насправді, але повинні мудрим і розсудливим чином намагатися використовувати його в Господній службі. Замість того, щоб знеохочувати інших, було б добре підбадьорювати їх думати, що вони здатні щось зробити тільки завдяки своїй вірі. Якщо в нас немає сильного бажання чогось досягти, ми будемо ставати слабкими, хворими.

ІЛЮСТРАЦІЯ ВЛАДИ РОЗУМУ НАД ТІЛОМ

Світ до деякої міри визнає владу розуму над тілом. Недавно в газеті була розповідь про двох дужих чоловіків, які розхворілися і злягли через те, що їхня мати ошпарилася кип'ятком. Вона не могла переконати їх вийти на повітря і чимось зайнятися. Розповідають ще інший випадок, коли одна жінка уявила себе склянкою. Спочатку вона підводилася тільки тоді, коли прислуга прибирала в кімнаті, а згодом навіть не хотіла сісти. Пролежавши в ліжку рік чи два, вона почула від лікаря, що справа зовсім не в її тілі, а в розумі. Одного дня родичі змусили її встати, а потім залишили саму посеред кімнати, сказавши, що з нею все гаразд, а проблема тільки з головою. Спочатку вона почала казати, що розсиплеться на шматки. Але нічого такого не відбулося. Коли її трохи

підбадьорили, вона врешті перестала боятися, що розіб'ється, і почала поправлятися. З часом у неї стало все добре.

Ви, мабуть, чули про професора, над яким учні одного з коледжів вирішили пожартувати. Вони обміркували зустріти професора по дорозі до школи і випробувати, як сильно його розум впливає на тіло. Перший учень зустрів його, як було домовлено, коли професор виходив з дому, і сказав йому, що він виглядає кепсько. Той відповів: “Зі мною все гаразд”. Інший перестрів його через квартал, ще інший трохи далі, кажучи, що він блідий і, мабуть, хворий. Далі ще один зустрів його і сказав: “Та ж ви хворі”. Потім ще інший привітався з ним: “Професоре, ви повинні лежати в ліжку”. Наступний вигукнув: “Дозвольте, я допоможу вам дійти до дому; ви не можете в такому стані бути в школі”. Професор пішов додому хворий. Усе це відбулося за якихось п'ятнадцять хвилин. Кажуть, ця історія правдива.

У житті ми або допомагаємо, або заважаємо іншим. Скажіть людям щось добре, підбадьорте їх, а коли ви самі будете хворі, тримайтеся добрих порад, які ви давали іншим. Якщо у вас болить голова, стогін нічого не зарадить. Не думайте багато про це, а забудьте, і нехай організм сам із цим упорається. Ніхто не знає, як діє сила розуму на тіло. Кажуть, що деякі розумові стани сприяють активності відповідних мікробів у тілі. Медичні журнали розповідають, як діти помирили в судамах після того, як їх нагодували матері, які перенесли приступ гніву перед самим годуванням. Було б добре, щоб усі мали покірний і лагідний дух, тому що віра, надія та доброта сприяє здоров'ю.

Вважаємо цілком обґрунтованим і логічним думати, що Господь дав нашому розуму найбільш чудову властивість покращувати самопочуття людей, контролювати м'язи та нерви. Поведінка в палаті для хворих має вплив на пацієнтів. Треба розмовляти доброзичливо і бадьоро. Якщо ви не маєте сказати чогось доброго, що було б корисним, то краще змовчати або взагалі не заходити в кімнату до хворого.

Одна сестра, яка вважала, що вона помирає, послала по нас. Увійшовши до кімнати, ми

сказали: “О, сестро, ти виглядаєш краще, ніж ми сподівалися побачити. Тобі вже краще!”. “Так, я почувуюся краще”, — відповіла вона. “І відколи ти почала почуватися краще”, — перепитали ми. “Відколи почула вас у коридорі”. Зараз вона живе, вийшла заміж і має дитину. Однак ми могли б їй допомогти померти, а то їй прийти на похорони замість весілля.

“МИ МАЄМО РОЗУМ ХРИСТІВ”

Розглянемо наступне питання: якщо природний розум має таку дію на тіло, то як бути з тими, хто каже: “Ми маємо розум Христів”? Яку дію на тіло повинен мати цей розум (вдача), повний любові, доброти, вдячності, прощення до наших ближніх, а також пошани до Бога, відданості та слухняності Йому? Чи ж апостол не говорить, що якщо дух, тобто розум, Бога мешкає в нас, наше смертне тіло буде оживлене?

Говорить. Але зрозумійте правильно те, чого навчає апостол. У попередньому вірші (Рим. 8: 10) він стверджує: “А коли Христос у вас, то хоч тіло мертве...”. Воно не буквально мертве, а умовно, тому що людська воля померла і ми прийняли замість неї волю Бога в Христі. Воля мертва для грішних речей, вона не любить і не робить їх, як це робила свого часу. Його аргумент у тому, що така мертвість для гріха, хоч і бажана, не повинна на цьому закінчуватися. Ми повинні за Божою благодаттю намагатися ожити для праведності і бути такими ж діяльними в службі їй, як свого часу були живими для гріха і діяльними в службі йому. Далі він показує, що така зміна, хоч і велика, можлива для нас, і говорить, як цього досягти.

Він каже, що могутній Дух Бога, який міг підняти і дійсно підняв нашого Господа з буквальної смерті, здатний оживити (зробити живими) до служби праведності ці самі тіла, які раз були живими для гріха, а тепер, за Божою благодаттю, умертвлені, убиті, “мертві для гріха”. Тому він наполягає, щоб усі, хто має цей дух, тобто розум Христа, не тільки були мертвими для гріха, але й дозволили Духу Христа в них оживити їх до святості та до Божої служби в цілому. Він показує далі, що новий розум Христа, який вони отримали, є духом прийняття в Божу сім'ю як синів, а

якщо вони сини, то не тільки “вільні”, але й повинні приносити плоди святості. Їхнє співспадкоємство з Христом як синів залежить від оживлення їхнього смертного тіла — “коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись” (Рим. 8: 17).

Кожен, хто здатний вхопити справжній зміст цього уривка, побачить, що той не має жодного відношення до фізичного оживлення та імунітету до болю та хвороб, а стосується оживлення, наповнення енергією через Господній Дух, щоб не тільки хотіти “терпіти із Ним”, але й радо це робити. Тому той, хто розуміє свій Високий Поклик, не повинен сподіватися уникнути страждань, випробувань та труднощів, і не повинен сприймати звичайний біль та горе, які приходять на Господній народ і на світ природним шляхом, так, як їх сприймає світ, а повинен зносити зі ще більшою терпеливістю та бадьорістю.

Св. Павло виразно позначає різницю між нашим новим розумом (посвяченим у Христі й прийнятим як Нове Створіння, святе та прийнятне для Бога) і нашим смертним тілом, яке він називає “мертвим тілом” — мертвим від самого початку (під Божественним вироком) через гріх, але відкупленим дорогоцінною кров'ю Христа і виправданим, а потім зарахованим до нашої жертви, коли ми віддали те мале, що маємо, у посвяченні Господу як живу жертву, щоб бути мертвими з Христом, щоб страждати з Ним до самої смерті. Він говорить, що ті, які ходять за Духом, які намагаються служити Господу в Дусі та в правді, від усього серця, є вільні від осуду і тепер ходять не за плоттю — не бажають виконувати її забаганки (Рим. 8: 1, 4).

І тут ми повинні чітко розмежувати: ходити за Духом і ходити у відповідності до Духа. Ми, зрозуміло, повинні триматися якомога ближче Духа Правди та праведності, та ми не можемо сподіватися ходити у відповідності до духа Божественних вимог, доки перебуваємо в недосконалій плоті, хоча можемо постійно докладати зусиль у цьому напрямку. Одне відомо: ми не повинні ходити за плоттю. Коли б так було, це означало б, що ми втратили новий розум, нову вдачу, нову волю, що ми зробилися

мертвими для тих надій, які привели до нашого посвячення.

Апостол прагне нагадати всім, що той, хто “в плоті”, хто живе згідно з грішними нахилами своєї деградованої, тілесної природи, не подобається Богу, і що така поступливість плоті, якщо її вперто триматися, закінчиться смертю. Далі він міркує так: якщо дух, тобто розум, вдача Бога (дух святості), мешкає в комусь, така особа не може бути в згоді з деградованою людською природою, її пристрастями та амбіціями. Хто не має Христового Духа, той не є з Христового Тіла. Дух Христа не є Духом згоди з гріхом, а є Духом протистояння гріху. Христос віддав Своє життя, щоб здолати гріх і визволити людство від його влади та панування. Тож коли хтось каже, що має Дух Христа, і при цьому любить гріх та зумисне робить його, хто служить розумом гріху, він обманює себе, бо не має нічого спільного з Христом.

БОЖИЙ ДУХ Є МОГУТНЬОЮ СИЛОЮ

Св. Павло продовжує в тому ж напрямку і переконує, що наше прийняття в Божу сім'ю, наше зачаття до новизни серця та розуму і наше прийняття як членів Тіла Христа означає, перш за все, ігнорування тіла і визнання його мертвим через гріх, і що тільки наш дух, наш розум вважається праведним та живим (початком нашого вічного існування). Тим не менше, цей властивий стан не треба вважати межею наших амбіцій та здобуття подоби Христа.

Навпаки, ми повинні пам'ятати, що Дух Бога є могутнім; що у випадку нашого Господа Ісуса він був могутнім настільки, що підняв Його з мертвих. І коли ми щораз більше напоєні та контрольовані Святим Духом Бога у своєму серці, у своєму розумі, Божественна сила поступово проникатиме цим каналом Святого Духа, що дозволить на образне підняття нашого смертного тіла з його стану смерті до активності духовного життя в службі Господу. Апостол дає запевнення, що якщо Божий Дух мешкає в нас у достатній мірі — рясно, Він спонукає до дії наше смертне тіло, а не безсмертне, не тіло воскресіння.

Ми маємо надію, що у своєму часі Господь Своїм Духом дасть нам нове тіло у воскресінні,

що це тіло буде безсмертним, досконалим у всіх відношеннях. Тоді не тільки наш розум, але й наше тіло буде у найповнішій згоді з Богом та з кожним Його Законом і ділом праведності. Це буде славний стан, і ця перспектива є славною вже зараз. Однак апостол нагадує, що навіть наше теперішнє, смертне тіло, засуджене, а тоді виправдане (визнане мертвим через гріх і посвячене), може настільки ожити і наповнитись енергією, що вже не буде слугою гріха чи просто мертвим для нього, а буде використовуватись під дбайливою опікою нового розуму як слуга праведності, Правди.

Це означає, зрозуміло, високий рівень християнського розвитку, швидке прямування до “міри зросту Христової повноти”. Міра Христової повноти, зрілість та зростання, потрібні для її досягнення, означають потребу “у Христа зодягнутися”, і це не є справою миті, години, місяця чи року. Це справа всього

життя. Та якщо її не почати, то вона ніколи не відбудеться. Звичайно, ми знаємо напевно, що ніколи не зможемо повністю зодягнутися в прикмети Христа. Однак це — мірило, до якого кожен із Господнього народу повинен постійно прямувати.

Господь бачитиме наші намагання, нашу наполегливу боротьбу скинути зі себе стару природу, скинути “вчинки плоті” і зодягнутися в одягу праведності, відповідну для нашої спорідненості з Ним. І наш успіх буде пропорційним здобуттю розуму, тобто вдачі, Христа — святому підкоренню волі Отця у всіх речах. Як при цьому втішає обітниця нашого Господа: “Отож, коли ви, будучи злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, скільки ж більше Небесний Отець подасть Духа Святого [Духа святості, Духа мудрості] всім тим, хто проситиме в Нього” (Лк. 11: 13).

R5035 (1912 p.)

ЯК СВ. ПЕТРО БУВ ПОКАРАНИЙ ЗА ТЕ, ЩО ВІДРІКСЯ ГОСПОДА

“Сімон, сину Івана, чи ти любиш Мене більше, ніж це?” (Івана 21: 15-17, WTB).

Контекст показує, що цими словами Відкупитель звернувся до св. Петра під час третього з’явлення учням після Свого воскресіння. Це, правдоподібно, відбулося через три або чотири тижні після воскресіння Учителя з мертвих. Його з’явлення жінкам на ранок воскресіння і Його пізніше з’явлення двом учням по дорозі до Еммаус, очевидно, не враховані. Тому з’явлення того ж вечора в горішній кімнаті, коли всі учні, за винятком Хоми та Юди, були присутні, вважається першим, натомість з’явлення через тиждень, у присутності Хоми, — другим.

Зволікання з третім з’явленням мало, очевидно, на меті випробувати віру апостолів і привести їх до висновку щодо майбутнього шляху, який Ісус збирався відкоригувати. Наскільки ми здатні зрозуміти опис, минуло щонайменше дві неділі без будь-яких з’явлень Ісуса Своім учням, після чого вони, втрапивши надію, вирішили повернутися до заняття

рибальством, що і зробили. Подорож до Галілеї і поновлення заняття, мабуть, зайняло ще один тиждень.

Стан розуму апостолів та інших учнів під час цих тридцяти днів легше уявити собі, ніж описати. Вони були розгублені, хоча при цьому мали докази воскресіння Учителя. Перед ними були Писання, які переконували, що саме так мало бути і що Бог влаштував це наперед. Вони сподівалися ще порозмовляти з Ісусом і сподівалися почути від Нього, що робити далі.

Замість того, залишені самі, учні впали на душі. Вони покинули все, щоб йти за Ним і розповідати людям, що Він — Божий Син, віддавна обіцяний Месія, що скоро Він встановить Своє Царство, яке принесе благословення передусім Ізраїлю, а потім через Ізраїль усім поколінням землі на основі Авраамової Угоди. Тепер усі ці надії, здавалося, зазнали краху, не збулися. Як безглуздо, думали вони, намагатися переконувати людей у тому, що чоловік, розп’ятий як злочинець, як

богохульник, справді був Месією! Як безглуздо розповідати про Його воскресіння! Здавалося, не залишилось нічого іншого, як покинути це служіння як марну річ. Тож повернення до рибальства здавалося їм логічним.

ВАЖКО ПРАЦЮВАЛИ ЦІЛУ НІЧ

Перша ніч принесла розчарування — вони нічого не впіймали. Здавалося, Бог карає їх за шлях, який вони обрали, будучи учнями Ісуса, що все йде не так. Але ж ні — вони тільки вчилися потрібних уроків.

Вранці вони угледіли незнайомця на березі, який підзивав до себе і голосно запитував, чи вони не мають риби на продаж, на що вони відповіли, що нічого не впіймали. Незнайомець порадив закинути сітку з іншого боку човна. І хоча порада здавалася нерозумною, бо і так все безуспішно, все ж вони так зробили, і сітка одразу наповнилася рибою! Як небагато часу треба було, щоб засвоїти урок. Інстинктивно вони здогадалися, що незнайомий чужинець на березі — це ніхто інший, як Учитель. Їм пригадався подібний випадок, коли Він вперше покликав їх залишити сітки і стати ловцями людей.

Досі всі їхні інтереси зосереджувалися на рибальстві, та тепер човни, риба, сітки — все втратило своє значення в очах рибалок. Перед ними був воскреслий Господь, третього з'явлення Якого вони чекали майже три тижні. Побоюючись, що Учитель зникне ще перед тим, як він дістанеться до Нього, св. Петро стрибнув у воду і поплив до берега. На своє здивування він побачив, що незнайомець вже має рибу, до того ж спечену, і запрошує всіх приєднатися до сніданку на березі Галілеї.

Незнайомець не мав одягу, по якому вони могли б упізнати свого Господа, ані знаків від цвяхів на руках та ногах, які б Його видавали. Це було зовсім інше з'явлення. Та вони знали Його, як і ті, з ким Він ішов до Еммаус, і які впізнали Його, коли Він благословив хліб, а не за Його рисами, одягом чи ранами. Вони розуміли, що ніхто інший не міг би зробити такого чуда. Вони не питали, хто Він, відчуючи ніяковість, як написано:

“Ніхто не наважився спитати Його: Хто Ти такий? Бо знали вони, що Господь то”.

“ЛЮБИШ МЕНЕ БІЛЬШЕ, НІЖ ЦЕ?”

Незнайомець звернувся безпосередньо до св. Петра, кажучи: “Чи ти любиш Мене більше, ніж це?” — човни і сітки, якими вони ловили рибу. Св. Петро відповів: “Так, Господи, ти знаєш, що я Тебе дуже люблю”. Він вжив слово, яке виражає палку любов. Ісус відповів: “Годуй Моїх ягнят”.

Те саме запитання прозвучало вдруге: “Сімоне, сину Івана, ти любиш Мене?”. Св. Петро відчув, як щось важке притисло його. Чому Учитель так випитується про його любов? Чому із цим запитанням Він звернувся до нього, а не до інших? Може тому, що він першим з учнів запропонував повернутися до рибальства? Хіба за це треба дорікати? Та він відказав: “Так, Господи, Ти ж знаєш, що я Тебе дуже люблю”. Цього разу Ісус сказав у відповідь: “Паси Моїх овечок”. Утретє Ісус промовив до св. Петра: “Сімоне, сину Івана, чи ти дуже любиш Мене?”. Тут Ісус вжив те саме слово, яке св. Петро сказав перед тим, немовби упевняючись в силі та глибині любові св. Петра. За третім разом у думках св. Петра, мабуть, пригадалася сцена зі суддівської зали в домі Кайяфи, коли він відрікся Учителя втретє, та ще й поклявшись. І ось Ісус утретє запитав про його любов — чи він справді дуже любить! Св. Петру перехопило подих: “Господи, Ти ж знаєш усе, і знаєш, що я Тебе дуже люблю”. На те Господь відповів: “Годуй Моїх овечок”.

Із цих слів Учителя до св. Петра бачимо, що головною працею Його послідовників було служіння потребам духовно зачатих овечок. Повністю погоджуючись із цим, св. Павло, звертаючись до старших з Ефесу, порадив: “Пильнуйте себе та всієї отари, адже святий дух призначив вас у ній наглядачами, аби ви пасли збір Бога, який він придбав кров'ю власного Сина” (WTV). Власне, тут є щось, що, здається, дуже часто випускають з уваги. Коли б усі Господні послідовники зрозуміли, що звернення до св. Петра є тим самим, як звернення до всіх нас, це, можливо, змінило би більшість нашого проповідування.

НАШІ ПОМИЛКОВІ МЕТОДИ

Хіба християни загалом не випустили з уваги цей важливий урок, а саме, що головна праця служителів та підпастирів Господнього стада в цьому Віці — “годувати стадо”? Хіба не правда, що сьогодні годують зовсім мало? Навпаки, новонаверненим, як правило, прищеплюють думку: “Тепер ти спасений, іди, євангелізуй і приводь інших до Христа, і, перш за все, їхні гроші, бо якщо їх буде вдосталь, ми з ними зможемо повернути світ. Працюй для Ісуса, випрошуючи кошти на церковні витрати, розповсюдження і т. д. і т. п.”

Якщо в того, хто питає, з’являються якісь думки чи відчуття, то чи ж загалом не є так, що наставники не знають, як на них відповісти, кажучи: “Не думай, а йди і працюй”? На жаль, так воно і є! “Ягнят” треба годувати, аж вони стануть “овечками”. “Овечок” треба пасти, дбати про них, вести, навчати, а також годувати більш твердою їжею, ніж та, яку можуть засвоїти ягнята. Св. Павло висловив цю думку, коли одного разу умовляв своїх слухачів прагнути “щирого духовного молока, щоб ним вирости”.

Та небагато хто копіює великого св. Павла у його методах. Небагато хто розуміє і застосовує до себе слова Учителя, звернені до св. Петра: “Годуй моїх ягнят” та “Годуй Моїх овечок”. Як наслідок, Церква Христа є у в’ялому стані. Багато щирих серцем не знають, у що вони вірять. Багато вважають неможливим дотримуватися ради св. Петра: “Завжди готовими будьте на відповідь кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас, із лагідністю та зо страхом” (1 Петр. 3: 15).

ПРИЧИНИ НЕХТУВАННЯ УЧЕННЯМИ ХРИСТА

Є дві причини, які привели до нехтування “ученнями Христовими” (Гиж.) — ученнями Біблії. Ці дві причини повністю пояснюють, чому багато хто каже віруючим: “Не переймайтесь ученнями Христовими, а йдіть і навертайте когось”.

Першою з цих причин є помилкова думка, яка здобула домінуючий вплив у Середньовіччі, а саме, що від П’ятидесятниці до другого

приходу Ісуса Небесний Отець призначив час для навернення світу, що таким є повноваження, яке Він дає Своему народові. І якщо світ не буде навернений, то відповідальність за його вічні муки впаде на Його народ.

Усе це неправда. Святе Письмо ані слова не говорить про те, що Церква мала повноваження навертати світ перед другим приходом Господа. Зовсім навпаки, Писання показує, що при другому приході Господа світ буде ненаверненим. Об’явлення докладно розповідає нам, що коли Господь у Своему другому приході встановлюватиме Своє Царство, народи розлютуються, і на них прийде Божественний гнів, тим самим приносячи великий “час утиску”, яким, згідно з пророчим Словом, має закінчитися цей Вік.

Ці свідчення не означають, що святість загине або що весь Господній народ буде невірним. Ні, вони означають, що світ у цілому не буде Господнім народом, що люди далі будуть ворогами, поганями, ненаверненими. Ми зовсім не наполягаємо, щоб Церква не мала жодної справи зі світом. Зовсім навпаки. Хоча їй не поручена місія навертати світ у теперішньому Віці, а ця праця залишається для виконання у грядущому Віці, бо пов’язана з Господом і Його Царством, тим не менше, вона була уповноважена виконувати працю свідчення в теперішньому Віці. В якості свідчення Церква мала розповідати Послання Божої благодаті тим, хто має вуха, щоб слухати, навіть коли б таких було мало. По-друге, вона мала свідчити світу своєю вірністю принципам праведності, тим самим показуючи чесноти Того, Хто покликав її “із темряви до дивного світла Свого”. Але це свідчення не мало на меті повернути світ, а лише зібрати зі світу число, потрібне для укомплектування Божественно передбаченої вибраної Христової Нареченої.

ДРУГА ПРИЧИНА

Якщо перша помилка стосувалася навернення світу до Господа, то друга — того, що станеться зі світом, якщо він не навернеться до Господа. Не дивно, що разом із визнанням помилкової ідеї — кожен, хто прийме запрошення і не стане членом Нареченої Христа, буде вічно

мучитись, — багато добрих людей вдалися до несамовитої люті у своєму хибному розумінні того, що їм робити, щоб спасти свої сім'ї, своїх ближніх та мільйони язичників від уявних вічних мук.

Перед лицем таких уявних крайнощів, тих, які починали вірити в Ісуса, не закликали ані припинити споживати харч, ані покинути намагання рости міцними в Господі, ані перестати вивчати Його Слово. Їх нахиляли до нестямного запалу приводити інших до Господа. Ця нестяма вела до найбезглуздіших учень та вчинків, з яких ми тільки тепер поступово видістаємося, коли усвідомлюємо, яку велику помилку робили.

Як дивно, що ми не зупинилися, щоб замислитися над безглуздістю нашого становища і того, як воно представляло Небесного Отця у так фальшивому світлі! Як дивно, що комусь могла прийти в голову думка, що Небесний Отець, пославши поклик до тих, хто має вуха, щоб слухати, аби вони стали спадкоємцями Ісуса Христа, їх Господа, міг призначити на вічні муки всякого, хто відмовиться прийняти відверто суворі правила та умови цього “поклику” — “вузький шлях” послідовників Ісуса, самовідречення і т. п.!

Правду каже Святе Письмо, що святі “мають боротьбу [не тільки] проти крові та тіла”, але й “проти піднебесних [впливових] духів злоби” (Еф. 6: 12). Дійсно, як говорить апостол, бог цього Віку засліпив розуми невіруючих і не дає цьому світлу сяяти на них (2 Кор. 4: 4). Тепер ми бачимо, як у Середньовіччі він ставив світло на місце темряви і темряву на місце світла.

ЩЕ ІНША ЛЕКЦІЯ, ЯКОЇ МОЖЕМО НАВЧИТИСЯ

Ми не можемо полишити цей вірш, не згадавши чудової повчальної лекції про те, як картати й докоряти наших братів, коли це справді потрібно. Як показує опис, три запитання, які наш Господь поставив св. Петру про його любов до Нього, були єдиними докорами, коли-небудь даними йому як відплата, як покарання за ганебне відречення Учителя тієї ночі, коли Його зрадили.

Багато з нас, опинившись на місці Учителя, вважали б обов'язком змусити св. Петра покійно

вибачитися, перш ніж вирішити, що з ним далі робити. Ми були б схильні говорити про його слабкість, про його невдячність, про те, що він знав, і т. д. Наше почуття справедливості в багатьох випадках цілковито заслонило би наше почуття милосердя та співчуття. Не так зробив Учитель. Він знав відданість серця св. Петра. Він знав, що той вибіг і гірко плакав над усім, що сталося. Він знав, як йому соромно і скільки відваги потрібно, щоб наважитися хоча б побачитися з Учителем, Якого він відрікся.

Саме прихильність до св. Петра і усвідомлення, що це привело його до повного відчаю, дало привід Господу вранці, коли Він воскрес, згадати св. Петра як першого серед апостолів, говорячи Марії, якій Він з'явився першій: “Але йдіть, скажіть учням Його та Петрові”. Нехай Петро не думає, що його відкинули. Нехай він знає, що Я пам'ятаю про нього, люблю його, співчуваю і пробачив йому, бо знаю, що він це зробив у скруті.

МИ ПОВИННІ КОПЮВАТИ МЕТОДИ УЧИТЕЛЯ

І якщо наш Господь і Учитель дав нам такий приклад доброзичливості та пробачення без прохання про це, то чого ми вчимося з цієї лекції? Наскільки ми пробачаємо іншим їхні провини, наскільки ми готові на півдорозі дати їм знати, що не затаїли на них жодного почуття образи? Наскільки ми посилаємо їм запевнення, що думаємо про них доброзичливо, великодушно? І коли прийде відповідний час і треба буде щось сказати, чи візьмемо ми урок з повної любові доброзичливості та лагідності Відкупителя, коли Він всього лиш запитав винного, чи той має належне почуття любові? І коли той признається в такій особливій любові, чи ми запитаємо його, чи він насправді має таку особливу любов?

Безперечно, наш успіх як слуг Учителя в годуванні братів (черідки) і допомоги їм, а не перешкоджання, відповідатиме тому, наскільки ми пам'ятаємо і копіюємо Його манеру та методи. Тому, годуючи Його черідку, маймо постійно перед собою приклад великого Пастиря щодо того, як поводитися з цією черідкою.

ЯК ІСУС ПРОПОВІДУВАВ ДУХАМ У В'ЯЗНИЦІ

“Бо й Христос один раз за гріхи постраждав, праведник за неправедників, щоб привести вас до Бога; убитий тілом, але оживлений духом, яким [двома речами — смертю і воскресінням] Він і тим духам, що були у в'язниці, зійшовши, проповідував” (1 Петра 3: 18, 19, Тур.).

Цей вірш став основою для деяких дивних пояснень. Дехто зробив з нього висновок, що існує тривалий проміжний стан між смертю і воскресінням. Інші вважали його підставою вчення про чистилище. У всякому випадку, трудність, здається, полягає у невмінні запам'ятати, що Біблія завжди і скрізь навчає, що мертві насправді є мертвими, що вони нічого не знають, тому проповідувати мертвим людям неможливо. Без сумніву, теорія, що люди, коли помруть, є більш живими, ніж тоді, коли вони жили, відповідальна майже за всі безглузді речі, в які, треба визнати, ми всі свого часу вірили.

Перед тим як спростувати думку, що ці “духи у в'язниці” є людськими духами, звернемо увагу на факт, що було би безглуздим казати, що це “людські духи”, адже людські істоти не є духами, а духовні істоти не є людьми. Святе Письмо каже: “Ти чиниш духів ангелами Своїми”. Справді, ми часом кажемо про людей, що вони мають дух життя, але під цим ми розуміємо, що вони володіють силою, енергією життя, і те саме стосується нижчих рангів створінь: тварин, риб, птахів т. п.

А ще ми часом кажемо про Церкву як про духовних істот, зачатих Святим Духом. Наприклад, апостол говорить про тілесну людину на противагу до Нового Створіння, духовної істоти. Щоб оцінити цей вираз, ми повинні пам'ятати, що клас Церкви отримує зачаття Святим Духом, щоб, за умови вірності, здобути духовне воскресіння і стати духовними істотами на зразок ангелів та Відкупителя. Та ми ще не є духами, хіба що вірою — надією. Однак контекст показує, що апостол не мав на увазі Церкву: ми не були у в'язниці, а одержали послання спасіння через апостолів.

ДУХИ, СВОГО ЧАСУ НЕСЛУХНЯНІ

Духи, яким було дане це послання, свого часу виявилися неслухняними, як каже св. Петро. Він навіть розповідає про час, коли вони були неслухняними, а саме, “за Ноєвих днів, коли будувався ковчег”. Справді, якщо звернути увагу на подробиці, згадані в контексті, то ніхто не може виправдати свого хибного розуміння цього вірша і застосування його в якийсь спосіб до людства в наші дні або взагалі. Однак для нас було би помічним дізнатися усі подробиці. У чому була їхня неслухняність, і коли вони були ув'язнені?

Повертаючись до 1 М. 6: 1-5, знаходимо причину неслухняності цих ангелів, яким протягом деякого часу дозволялося переконатися в тому, що саме вони можуть зробити для підняття людства, або, швидше, продемонструвати, що низхідна тенденція гріха не підлягає лікуванню, хіба що шляхом, який Бог уже влаштував через Месію та Його славне тисячолітнє царювання.

Ці ангели, замість того щоб допомогти людству вибратися з гріха, самі потрапили в гріх і цим збільшили зіпсованість людства, доки, як написано, не настало “велике розбещення людини на землі, і весь нахил думки серця її тільки зло повсякденно”. Особливий гріх цих ангелів полягав у тому, що вони, отримавши привілей матеріалізуватися — брати на себе людські тіла, щоб допомогти людству та навчити його, — зловживали своєю силою і брали людських дочок собі за дружин.

Ось так ці ангели поступово почали віддавати перевагу тому, щоб жити як люди серед людей і закладати земні сім'ї, а не бути в стані, в якому були створені, — як духовні істоти, вищі від людей. Злом був не тільки шлях наперекір Божественному порядку, але й те, що це робилося для сприяння та задоволення похоті, що вело до їхнього морального розбещення і мало згубний вплив на людство. Бачимо, що для ангелів, з їхніми вищими можливостями та розумом, стати призвідниками хтивих вчинків означало здобути великий вплив на людство в напрямку гріха та осквернення розуму й тіла.

Нам, приміром, сказано, що нащадками цього невластивого єднання ангелів та людських дочок були велетні, фізично та розумово вищі від грішної людської сім'ї — “силачі, що славні від віку”. Вираз, що вони були “силачі, що славні від віку”, у той час, коли зрілий вік досягався в сто років, свідчить про те, що Бог не втручався, щоб перешкодити розповсюдженню або припиненню цього гріха протягом, принаймні, кількох століть. Тим часом людський рід так зіпсувався, що, мабуть, тільки Ной та його сім'я не осквернилися, тоді які всі інші так чи інакше (прямо чи посередньо) потрапили під вплив цих грішних ангелів або їхніх синів-велетнів. Отже, про Ноя не написано, що він був досконалою людиною, а був “досконалий між сучасниками” (Хом.), неосквернений, і його сім'я, мабуть, теж. Відповідно, тільки вони врятувалися в ковчезі, тоді як решта, якоюсь мірою осквернена, була знищена потопом.

“У КАЙДАНАХ ПІД ТЕМРЯВОЮ”

Там і тоді Бог ув'язнив цих духів, ангелів, які не зберегли свого першого стану, і тому названі грішними ангелами, бісами, демонами. Вони не були ув'язнені в якомусь далекому світі, званому пеклом, де зайняті тим, щоб підтримувати вогонь для знущання над нещасним людством. Йдучи за вказівками Святого Письма, ми знаходимо, що коли прийшов потоп, вони не були знищені, бо хоча їхні плотські тіла, які вони брали для себе, справді могли загинути, вони самі тільки дематеріалізувалися, взяли назад свій духовний стан.

Опис подає, що Бог скинув їх, засудив на вигнання, щоб вони більше не спілкувалися зі святими ангелами, а примусово зберігалися в tartarus — у нашій земній атмосфері. Тут вони і були ув'язнені — не в якомусь особливому місці, а в тому значенні, що їхні свободи були обмежені, “у кайданах під темрявою”. Їм більш не дозволялося матеріалізуватися і, тим самим, спілкуватися з людством. Про ці речі виразно розповіли нам св. Юда та св. Петро (Юд. 1: 6; 2 Петр. 2: 4, 5), і це пояснення повністю відповідає опису Книги Буття про їхнє гріхопадіння.

РАЗ НЕСЛУХНЯНИ — ДАЛІ НЕСЛУХНЯНИ

Ми, звичайно, не можемо знати, чи всі ці грішні ангели далі невірні у своєму серці. Навпаки, судячи з нашого вірша, можемо припустити, що з тих пір деякі з цих грішних ангелів розкаялися у своїй поганій поведінці, і можемо без перебільшення ствердити, що будь-кому з тих, які розкаялися, напевно доводиться дуже важко. Змушені знаходитися поряд із гіршими та зліснішими ангелами, перебуваючи в близьких стосунках з ними, знаючи про всі їхні злі наміри та зусилля, вони перебувають у жахливих умовах. Крім того, можемо бути певні, що бунтівні ангели у своєму беззаконні без вагань переслідують тих, які розкаялися, усіма мислимими способами, не звертаючи уваги на Божественну волю.

З іншого боку, ті, які розкаялися, зобов'язані стримуватися і не віддавати злом за зло, знаючи, що це суперечить Божественній волі. Іншими словами, грішні духи, які розкаялися, під впливом проповідування Ісуса пройшли своєрідний процес очищення. І вже сама ця думка викликає в нас співчуття до них.

Багато грішних духів (ми не знаємо скільки з них) після ув'язнення і позбавлення привілею матеріалізуватися продовжували своє активне протистояння Богу за прикладом сатани. Тому про них сказано як про його ангелів, його посланців, його слуг, а про нього говориться як про Вельзевула, князя демонів. Про сатану, який згрішив набагато раніше, ніж інші, і дещо відмінним чином, Святе Письмо розповідає як про ангела вищого рангу, вищої природи, і ця вищість зробила його князем, правителем війська грішних духів.

БОРОТЬБА З БОГОМ

Боротьба сатани і його грішних ангелів є боротьбою з Богом, боротьбою зі всім, що є в згоді з Ним, боротьбою з усіма засадами праведності, боротьбою з усіма засобами та слугами, яких Бог може вжити. У цьому напрямку дуже переконливими є слова св. Павла. Він нагадує, що Божий народ бореться не тільки “проти крові та тіла”, але й “проти

піднебесних духів злови”. Виникає запитання: хто на це здатний? Відповідаємо, що ніхто не здатний і що без допомоги Відкупителя Його Церква була би переможеною та зазнала б поразки від зла.

Схоже, без допомоги Відкупителя через Його Царство, без зв’язання сатани, без звільнення світу від рабства гріха та смерті світ не мав би жодної надії відновитися зі свого нинішнього рабства. Та ми вигукуємо разом з апостолом: “Коли за нас Бог, то хто проти нас?” (Рим. 8: 31).

МЕДІУМИ ТА ЗАХОПЛЕННЯ ВЛАДИ НАД ІНШИМИ

Початковим планом нападу сатани було захоплення впливу над нашим родом шляхом хибного представлення, ставлячи темряву на місце світла і світло на місце темряви, як це було, наприклад, у випадку спокуси, в якій не встояла мати Єва. Сатана представив себе як друг Єви, даючи їй мудру раду. Він представив так, немовби наказ Бога нашим прародичам не їсти з дерева знання добра та зла містив самолюбні мотиви. Сатана заявив, що Бог сказав неправду, коли говорив, що карою за гріх буде смерть. Тож сатана дав зрозуміти, що людина не може померти.

А хіба з тих пір він не займався таким перекрученням? Хіба він не звів цим увесь світ? Хіба усі люди в усіх землях не вірять, що коли людина вмирає, то вона насправді не вмирає, а стає ще більш живою, що є брехнею сатани, як було в першому випадку? Як мало осіб повірило Богу, навіть з-посеред Його народу, який справді Його любить і прагне вірити вченням Його Слова? Ми всі були немов “заворожені”. “Бог цього віку [сатана]” засліпив наш розум. Тільки тепер ми починаємо бачити, що смерть є карою за гріх, а воскресіння є спасінням, яке Бог обіцяв дати і дасть.

Сатана мав могутніх спільників та слуг в особі грішних ангелів, і з причини їхньої наполегливості брехня сатани, здавалося, здобула тріумф над Божественним Словом — “смертю помреш” (Гиж.). Ці грішні духи по-різному проявляли себе в кожному краї протягом століть, тим самим, очевидно, підтримуючи теорію, що мертва людина ще більш

жива, ніж тоді, коли вона була живою. Знаючи, що людство нічого не матиме з ними, якщо дізнається, хто вони, ці духи приховували, ким вони є, і вдавали наших мертвих друзів, які хочуть з нами говорити безпосередньо або через медіумів.

Ще одним бажанням цих ангелів є намагання вселитися в людську істоту або заволодіти нею. Після того, як вони були заковані в ланцюги, тобто позбавлені привілею матеріалізуватися, наступною найбільш бажаною річчю в їхньому переконанні було здобути контроль над людською істотою і використовувати її тіло замість власного. Це називається одержимістю. Осіб після такого нападу відправляють до притулку для божевільних, де, як підраховано, їх є майже половина від загальної кількості. За днів нашого Господа їх не вважали душевнохворими, а називали, як і годиться, одержимими. Усі пам’ятають опис у Новому Завіті того, як наш Спаситель та Його апостоли виганяли з людей легіони цих грішних духів.

“ХІБА ВИ НЕ ЗНАЄТЕ, ЩО МИ БУДЕМ СУДИТИ АНГЕЛІВ?”

Немає потреби обговорювати це питання з дослідниками Біблії, бо воно добре відоме, щоб про нього говорити. Радимо усім нашим читачам провести тематичне дослідження цієї теми. Гляньте, скільки разів Ісус та апостоли виганяли демонів, і зауважте подробиці. Хоча довкола нас далі є медіуми та одержимі, ми не знаємо, чи їх більше, ніж за днів нашого Господа, чи менше. Оскільки населення світу сьогодні набагато більше, та ж сама кількість злих духів (яка не збільшується) відповідно видається меншою.

Як би там не було, ми можемо говорити про плоди великих проповідей, сказаних до них і пов’язаних зі смертю та воскресінням нашого Господа, про які згадує св. Петро в нашому вірші. Крім того, св. Павло зауважує: “Хіба ви не знаєте, що ми будем судити ангелів?” (1 Кор. 6: 3). Знаємо напевно, що святих ангелів не потрібно ні судити, ні випробовувати, тому апостол, очевидно, має на думці випробування, тобто суд, тих духів у в’язниці, які колись були неслухняні за днів Ноя. А оскільки цей суд,

це випробування, є частиною Божественного плану, це свідчить про надію для них і, разом із висловлюванням св. Петра в нашому вірші, дозволяє розумно припустити, що Ісусове проповідання для них зовсім не було даремним.

ЯК ІСУС ПРОПОВІДУВАВ, БУВШИ МЕРТВИМ?

Тут з'являється ще інше запитання: якщо Ісус був справді мертвий, як стверджує Святе Письмо, якщо Він “на смерть віддав душу Свою”, якщо “душу Свою поклав Він як жертву за гріх”, і Його душа встала з мертвих тільки на третій день після Його розп'яття, то як Він міг у цей час проповідувати духам у в'язниці чи ще комусь іншому? Відповідаємо, що Він міг проповідувати так само, як це було, за словами апостола, у випадку Авеля: “Вмерши, він ще промовляє” (Євр. 11: 4), і як кров Авеля, сказано, голосно кликала до Бога — образно. Одного ми певні: Ісус не звертався усно, коли був мертвий. Він проповідував так, як ми часто маємо на думці, коли кажемо: “Діла більш промовисті, ніж слова”.

Великий наочний урок, який бачили грішні ангели, був для них великою проповіддю, яка давала основу для надії. У кількох випадках грішні духи, коли їм було наказано вийти з людських істот, говорили, що вони знають Ісуса. Колись давно вони знали Його, коли Він, Єдинороджений в Отця і Його Представник, створив їх і все, що постало, і був також

речником для всіх Божественних наказів та розпоряджень.

Грішні ангели розуміли, що Він прийшов у світ, щоб стати його Відкупителем. Вони усвідомлювали, який великий крок униз зі Свого величного становища на небесному рівні до становища слуги на людському рівні Він зробив. Вони захоплювалися Його відданістю та вірністю Богу, та, мабуть, вважали Його нерозумним, і ніколи не сподівалися, що Він встане з мертвих. Та коли вони усвідомили, що на третій день Він воскрес до слави, честі та безсмертя, “вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване”, Його проповідь для них закінчилася, а саме: “Бо заплата за гріх смерть”, але “дар Божий — вічне життя” (Рим. 6: 23). І коли вони збагнули Силу Бога і Любов Бога до Його людських створінь, то, за словами апостола, це було для них посланням надії. Можливо, коли б вони показали повне каяття перед Богом, Він остаточно мав би до них милість, як мав і виявив милість до людства.

Це урок для всіх. Божа сила безмежна, як і Його любов, Його милосердя, Його доброта. Тим не менше, кожний свідомий гріх отримає своє покарання, справедливу відплату, винагороду, і тільки охочі та слухняні матимуть Божественну милість та вічне життя. Нехай кожен застосує цю лекцію до себе.

R5043 (1912 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.